

Gerçek

**İşçi sınıfı
mücadelelerinden...**
Bosch, Daiyang, PTT işçileri,
AÜ Tıp Fakültesi taşeron işçileri
ve birçok üniversitenin
proletaryası ayakta!
sayfa 2-3-4-5

İşçi sınıfının siyasete, siyasetin işçi sınıfına ihtiyacı var

Toplumun önünde biriken büyük sorunlar hızla çözüm bekliyor. Ancak toplum sermaye ve işçi sınıfı olarak iki karşıt sınıfa bölünmüş durumda. Çözüm diye önümüze getirilenler sermayenin sorunlarını çözerken işçi sınıfı ve ezilenlerin sorunlarını olduğu gibi bırakıyor ya da büyütüyor. Çünkü iktidar sermayenin elinde ve çözümler de bu yüzden hep sermayenin lehine.

AKP iktidarı da bir sermaye hükümetidir. Türkiye'nin en büyük sorunlarına çözüm getirme iddiasındadır. Ancak paket olarak karşımıza çıkardığı çözümler sermayenin çıkarlarına yaslanmaktadır. Kürt sorununun çözümü derken Kürt hareketini çözmekten ve başta Kerkük petroleri olmak üzere Kürt coğrafyasını yeniden sömürgeleştirmekten bahsediyorlar. Barış derken içeride savaşı bitirip emperyalizm ve Siyonizmle birlikte Suriye ve İran'a karşı savaşa hazırlanıyorlar. Başkanlık sistemini istikrar için savunuyorlar. Ama bu istikrar işçinin evdeki sofrasının, çalıştığı işin, çocuğunu geleceğinin istikrarı değil patronların kârlarının istikrarıdır. Yeni anayasa yapacaklar. Şimdiki anayasayı işçiye dar geldiği için değil patrona dar geldiği için değiştirmek istiyorlar. Adına da patronlar "ekonomik anayasa" diyorlar. Kendilerini çıkarıp işçi sınıfını batırarak bir programı dayatıyorlar.

Ama bir yandan da çekiniyorlar. İşçi sınıfının itirazından ve ayağa kalkmasından korkuyorlar. O yüzden sendikaları kâh yasalarla baskı altına alıyor kâh akıl insan heyetlerine dâhil edip susurup suç ortağı yapıyorlar.

Olmaması gereken açıktır. İşçi sınıfı siyasete ağırlığını koymak zorundadır. Kendi çıkarını korumalı, kendi çözümünü dayatmalıdır. İşçi sınıfının çıkarları Kürt sorununun tam eşitlik temelinde çözümünü, petrol kavgasını değil petrol peşindekilere karşı uluslararası dayanışmayı, anayasal hayallere karşı somut işçi haklarını, emperyalizmle ve Siyonizmle savaşı ama halklarla barışı ve nihayet bir işçi emekçi hükümetini gerektirmektedir.

İşçi sınıfı bu yolu ne hükümetin emri altındaki akıl insanlar heyetleriyle ne de AKP'si, CHP'si, MHP'siyle sermayenin partileriyle açabilir. Devrimci İşçi Partisi'nin 1 Mayıs vesilesiyle yükselttiği çağrı şudur: İşçiler "her durum ve şart altında sermayeden ve onun partilerinden bağımsızlık" parolasıyla siyasete atılmalı, masaya yumruğunu vurmalıdır!

Gerçek

Haydi 1 Mayıs'a!

İŞÇİLER

SIYASETE

sayfa 16

**II. Kıbrıs-Kürdistan Kongresi
Çifte sömürgeciliğe
karşı
enternasyonalizm**

6-7

**Biz Kürtleri,
Ortadoğu halklarını
ve işçi sınıfını
asla satmayız!**

10-11

**Burjuvazinin
petrol
kardeşliği**

13

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Suskun Türk-İş istemiyorsak yukarıda pazarlık değil, tabanda hazırlık yapmalıyız!

Türk-İş'te ufukta olağanüstü kongre görüldü. Muhafif sendikaların son genel kurulu mahkemeye taşıması ve Yargıtay'ın davacı sendikaları haklı bulmasıyla gündeme gelmiş olsa da olağanüstü kongrenin arka planında Kumlu başkanlığındaki yönetimin işçi sınıfına ihanetleri yatıyor. Asgari ücrete yapılan sefalet zammına tarihte ilk defa şerh düşmemekten Tekel işçilerine ihanet edilmesine, THY işçilerinin yalnız bırakılmasından en son sendikasılaştırma yasasında hükümetle gizli protokoller imzalanmasına kadar uzanan ihanet sicili Kumlu'yu Türk-İş'i yönetmez hale getirmiş durumda.

Olağanüstü kongre yaklaşan krize karşı işçi sınıfının saflarını güçlendirebilmesi için önemli bir fırsattır. Ancak genel kurulun olağanüstü olması sonuçlarının da olağanüstü olacağı anlamına gelmez. Kumlu gidip de ondan geri kalmayan Türk Metal sendikası başkanı Pevrul Kavlak gibi başka bürokratların başa geldiği bir Türk-İş'te olağanüstü bir değişiklik beklemek hayalciliktir. Türk-İş'te niceleri gitmiş niceleri gelmiş Türk-İş üyesi işçilerin en yaygın olarak benimsediği slogan hep "suskun Türk-İş istemiyoruz!" olarak kalmıştır.

Eğer Türk-İş'te olağanüstü bir de-

ğişiklik olacaksa bunu muhalefetçiler de dahil olmak üzere Türk-İş'in olağan sendikacıları, sıradan bürokratları gerçekleştiremez. Dün Mustafa Kumlu'nun yanında sendikaların başında yer alıp ihanetlerine ortak olanlar bir yana muhalefet bayrağı açan

Sendikal Güç Birliği de sözlerinin arkasında durmalı ve gücünü tabandaki işçiden almalıdır. Bugün olağanüstü koşullarda olağanüstü bir mücadele sergileyen Tekel işçileri, THY işçileri, BMC işçileri, Şişecam işçileri ve onların mücadeleciliği Türk-İş'in kaderini

değiştirebilecek yegane gücü barındırmaktadır. Yani Kumlu'yu göndermek doğrudur, haklıdır, gereklidir. Ama yerine aynı kumaştan başkalarıyla yönetim oluşturulacaksa işçiler "suskun Türk-İş istemiyoruz!" sloganına devam edecek demektir.

- **Suskun Türk-İş istemiyoruz! Sınıf için sendika istiyoruz!**
- **Kumlu gitsin ama yeni Kumlular, Kavlaklar gelmesin!**
- **Sendikalar yukarıda pazarlık değil tabanda hazırlık yapmalıdır!**
- **Sendikal Güç Birliği genişlemelidir!**
- **Konfederasyonlar arası Güçbirliği için ileri!**
- **Yaşasın sınıf mücadelesi!**

Kurullar değişti, DİSK aynı kaldı

DİSK 10 Şubat 2012 tarihinde gerçekleştirdiği genel kuruldan sadece 14 ay sonra, 6 Nisan'da bir Olağanüstü Genel Kurul gerçekleştirdi. Geçtiğimiz kongrede DİSK'i oluşturan sendikaların çoğunluğunun bir uzlaşma formülü şeklinde belirlenen yönetim, en başından itibaren kendi içinde çeşitli gerilimler ve anlaşmazlıklar yaşıyordu. Bu gerilimler DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu'nun istifa etmesi ve onunla birlikte Birleşik Metal-İş Sendikası'nın DİSK kurullarındaki görevlerinden çekilmesiyle açığa çıkmış oldu. Gerilimler bir süre yatışır gibi görüldükten sonra çelişkilerin başka yerlere sıçraması üzerine 5 Mart'ta yapılan DİSK Başkanlar Kurulu'nda olağanüstü genel kurul kararı alındı.

Peki, yaşanan sorunların kaynağı neydi? Sendikal anlayış ve mücadele yöntemi, programı gibi belli başlı konularda hangi farklılık DİSK'i bu noktaya getirmişti? Ne yazık ki bu soruya berrak bir yanıt kimse vermiyor. DİSK'in bir yıl önce yaptığı kongreden bu yana geçen zamanda pratik olarak farklılıklarını görebilmek de pek mümkün değil! Çünkü DİSK yönetimi, mesela işçi sınıfının bütünü için sendikasılaştırma yasası olan, DİSK'e bağlı bir dizi sendikaların yetkisini elinden alan Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası meclisten geçerken ciddi hiçbir mücadele örgütlenmedi. Sendikalarının tek tek çeşitli fabrikalarda yürüttüğü mücadelelerde, işçilere bir konfederasyonun desteğinin arkasında olduğunu bilmenin güvenini hissettiremedi. Bugün, örgütlü gücünü büyütme yerine, DİSK'in geçmişte sahip olduğu güç ile idare etmeye çalıştı. Oysa geçmişin mirasına sahip çıkmak ancak onu bugün de yaşatmak ile mümkün olabilir.

Ve şimdi tüm bu zaafaların değerlendirilmesi olmadan, sendikal politikalar üzerine bir tartışma yapılmadan, neredeyse sadece ve sadece kişilerin değişmesine odaklanmış bir olağanüstü genel kurul geride bırakılmış durumda. Hem de sendikaların tabanındaki işçilere kapılarını kapatan, sa-

dece delegelerin katılabildiği bir genel kurul! Elbette

sendikaların ve konfederasyonların yöneticilerinin kimler olduğu önemlidir. Ama sendikal hareketin krizini çözmeye yönelik, sendikalarda varolan bürokratikleşmeye, sosyal diyalog sendikacılığı ve uzlaşmacı eğilimlere karşı mücadele yükseltilmeden, tabandan işçilerin inisiyatif ve denetimi sendika yönetimleri üzerine taşınmadan, biri gider başkası gelir ama düzen aynı şekilde devam edip gider.

Şimdi yaşanan genel olarak budur. DİSK yönetim kurulu üye sayısının dokuz kişiden yedi kişiye düşürülmesi ile geçtiğimiz dönem yönetimde yer alan iki kişi yönetim dışında kalmıştır. Genel başkan ve genel sekreter değişmiştir. Hem genel başkanlık hem de genel sekreterlik için olağanüstü genel kurulda ikişer aday vardı. Genel Başkanlık için Genel-İş'ten Kani Beko, DİSK Başkanlar Kurulu'nun önemli bir bölümünün mutabakatı ile aday olmuş ve DİSK Başkanlığı'na seçilmiştir. Diğer başkan adayı ise Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu idi. Genel Sekreterlik için Birleşik Metal-İş sendikası genel başkanı Adnan Serdaroğlu ve Dev-Sağlık İş sendikası genel başkanı Arzu Atabek Çerkezoğlu aday olmuştu. Genel Sekreterlik görevine Adnan Serdaroğlu'nun adı üzerinde Başkanlar Kurulu'nda birçok sendika arasında sağlandığı söylenen mutabakata rağmen aday olan Arzu Atabek Çerkezoğlu ikinci turda dengelerin değişmesiyle seçildi. Çerkezoğlu böylece DİSK yönetimine giren ilk kadın sendikacı da oldu.

Olağanüstü Genel Kurul'un kendisinin, örgütlenişini itibarıyla DİSK'e önümüzdeki dönem için sendikal siyaset anlamında bir doğrultu vermediği açık. Bu olmadan da kurullarda değişiklikler tek başlarına çok fazla anlam taşımayacaktır.

Üniversite proletaryası ayakta

Her zaman toplumdaki yalıtılmış, elit kesimlerin fildişi kulesi konumundaki üniversitelerin görünmez kahramanları asistanlar ve taşeron işçileri yani üniversitenin proleterleri hakları için ayağa kalkıp fildişi kuleleri yıkmaya çalışıyorlar. Onlar olmadan üniversitenin de olamayacağını direnişleriyle gösteriyorlar.

İTÜ'de direniş sürüyor, asistan dayanışması büyüyor

İTÜ'de asistanların, işten atılan asistanların geri dönüşü, iş güvencesi ve akademik özgürlük için gerçekleştirdiği çadırlı direniş 100 günü aştı. Ankara'da YÖK'ün önünde iki günlük direnişin ardından atılan asistanların dönüşüne olanak sağlayan bir karar YÖK'ten koparıp almışlardı. YÖK atılan asistanların geri dönmelerini öngören kararını rektörlüklere gönderdi. Ancak İTÜ rektörü kararı uygulamamakta ısrar edince İTÜ bir kez daha ayağa kalktı. Asistanların yanı sıra öğrencilerle ve öğretim üyeleriyle birlikte yüzlerce İTÜ'lü rektörlüğe yürüdü. Aylardır sorunun çözümü için randevu vermeyen rektör yine görüşmeyi reddedince eylem rektörlük binasının içine taşındı. İTÜ'lü asistanlar, öğretim üyeleri, emekçiler ve öğrenciler atılan asistanların geri alınmasını, kadroya geçişlerin önündeki keyfi engellerin kaldırılmasını talep ederken bu talepler karşılanmadığı takdirde rektörün

istifasını istediler.

ODTÜ'de bu sefer asistanlar ayakta

İTÜ'den sonra ODTÜ'deki asistanlar da aynı sözleşmeli kölelik koşullarına karşı ayağa kalktılar. Kötü üne sahip 50d maddesinin kaldırılmasını ve asistanlara iş güvencesi sağlanmasını isteyen asistanlar, ODTÜ rektörünün, aylardır görüşme talebine olumlu yanıt vermemesi üzerine "çok bekledik kalkıp biz gelelim" diyerek eylem yaptılar. ODTÜ Asistan Dayanışması'nın düzenlediği eylem İTÜ ve İstanbul Üniversitesi'nde olduğu gibi Eğitim-Sen aktif bir destek veriyor. Öğrencilerin tüm ülkeyi sarsan eylemlerinden sonra ODTÜ bir kez daha bu sefer asistanların eylemiyle direnişin bayrağını yükseltiyor.

Koç bu sefer sağlam kayaya çarptı

Türkiye'nin en büyük sermaye gruplarından Koç Holding'in aynı adlı üniversitesinde işten atılan taşeron işçileri direniş başlattı. Kuruluşunda orman arazisinin peşkeş çekilmesiyle gündeme gelen üniversite şehirden uzak ve ormanın içinde olduğu halde işçilerin direnişi hem Sarıyer halkından hem de diğer üniversite öğrencileri ve çalışanlarından yoğun ilgi görüyor. Taşeron ihalesinin başka firmalara verilmesi ile bir anda işsiz kalan işçiler, sen misin bizi kapının önüne koyan

biz de yeni taşeronu içeri koymayız diyerek tüm gün kapı önünde direnişe başladılar. Koç Üniversitesi'nin öğrencileri de işçilerle birlikte gece gündüz demeden direnişe katılıyor. Eğitim-Sen ve Sosyal-İş sendikaları işçilere hukuki ve lojistik destek sağlıyor.

Koç Üniversitesi öğretim üyelerinin yanı sıra öğrenci velilerinin de, sorunun çözümü, işçilerin işe iadesi ve kadroya alınması yönündeki görüşmelerinden sonuç alınmadı. Rektör direnişin ikinci gününde işçilerin olduğu alana girerek "duruma üzüldüğünü ama elinden bir şey gelmediğini, işçilerin yeni şirketlere iş için başvuru yapmasını tavsiye ettiğini" söyledi. İşçiler ise "ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyor ve kadro talebinde ısrar ediyorlar. Bu arada yeni taşeron şirketler pek çok direnişçiye arayarak iş teklif ediyor ama işçiler direnişimizin arkasındayız diyerek

bunu reddediyorlar.

Koç Üniversitesi'nin taşeron işçileri büyük ve çok anlamlı bir mücadele veriyorlar. Bu ülkede hükümetler düşüren, darbeleri finanse eden, yasalar, anayasalar yaptırıp büyük burjuvazinin en önde gelen temsilcisine karşı bilek güreşine tutuşuyorlar. Ama bu sefer Koç sert kayaya çarptı. İşçi sınıfının kararlılığına ve mücadelesine tosladı. İşçileri atarım işime bakarım derken direniş başlayalı beri kampüste pislikten geçilmiyor. Eğitim öğretim düzgün yapılamıyor. Çünkü tıpkı fabrikalarda olduğu gibi üniversitede de ne yapılıyorsa bunu patronlar değil işçi ve emekçiler yapıyor. İşçi emekçi olmadığında da her şey duruyor.

Rektörü fildişi kuleden indirip işçinin yanına getiren de işçilerin haklı taleplerini dayatan da işçinin bu gücü.

'Biz biz Bosch işçisiyiz sarı sendikayı göndereceğiz!'

Metal İşçisinin Sesi 12. sayı çıktı!

Metal işçileri tarafından çıkarılan *Metal İşçilerinin Sesi* bülteninin 12. sayısı çıktı.

Metal işçilerinin bülteninde bahar ayı sınıf mücadelesinin en sıcak duygularıyla selamlanırken, metal sektöründeki mücadelelerden BMC direnişi, Senkromet fabrikasındaki sendikalaşma mücadelesi ve Dayıyang SK grevi ele alınıyor. Bültenin bu sayısındaki "haklarımızı bilelim" bölümünde ise patronların uyguladığı psikolojik taciz ve yıldırıma karşı hukuki haklarımız ve mücadele yöntemleri irdeleniyor.

Emekçinin sözü

Bosch, boş işler yapma!

Bursa'da bulunan Bosch ile Bosch-Rexroth fabrikalarında çalışan işçiler, bundan bir yıl önce haklarını gasp ettiğini belirterek Türk-İş'e bağlı Türk Metal'den DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'e geçtiler. Ancak o günden sonra işçilerin üzerinde fabrika yönetimi ve eski sendikalarının baskıları hiç durmadı. Haksız yere işten atılmaları da yaşanınca, Bosch'un İstanbul Maslak'ta bulunan genel merkezinin önünde çadır kurdular. Söz konusu bu baskılar ve mücadeleleri üzerine direnişteki bir Bosch işçisiyle konuştuk.

Gerçek: Çalışmakta olduğunuz Bosch fabrikasında Türk Metal'den Birleşik Metal'e geçiş süreci nasıl başladı? Türk Metal'i isteyen işçiler var mıydı?

Direnişçi işçi: "İşçiler Türk Metal'i istiyor muydu" sorusunu ben bir işçi gözüyle kabul edemem. Sadece kendi çıkarları ve menfaatleri olanlar Türk Metal'i isterler. İşçi menfaatlerinde taraf olan çoğu arkadaşımızla geçen yıl 14- 15 -16 Mart'ta Birleşik Metal'e geçiş yaptık. İlk üç gündeki üye sayımız 3800'e ulaştı. Bu 3800 kişi, 15 ya da 20 gün içinde gruplar halinde 1000-1500 kişi Türk Metal'e geçti. Durup dururken Türk metal'e bu kadar işçinin geçmesinin bir nedeni yok muydu? Muhakkak bir şey olmuştur. Bu olan şey de, işverenin işçiler üzerinde kurduğu baskı, işverenin işten atırma durumu ve taraflı tutumuydu. Evdeki hesap çarşıya uymadı diye bir söz var. İşveren, Birleşik Metal'e üye olan 3800 kişinin tamamını Türk Metal'e döndürmeyi bekliyordu ama

bunda başarılı olmadı.

Gerçek: Patron ve Türk-Metal tam bir işbirliği içinde mi?

Direnişçi işçi: Bir yıldır orada, 2000-2300 kişilik üyesi ile Birleşik Metal varlığını sürdürmeye devam edince, işveren de artık farklı arayışlara girdi. Kişileri döndürebilmek ve Türk Metal'e üye olmasını sağlayabilmek için, işten atma uygulamalarına başladı. Rexroth'da bir arkadaşımızı iş saatinin dışında, molalarında kanuni bir şekilde mevcut geçişini yapıp sendikasının broşürünü dağıtıyor diye, rozetini takıyor diye, çıkışını verdi. Bir başka arkadaşımız, sırf işe bağlılığını göstermek için Pazar mesaisine geldi fakat 13.00'de çıkacağını daha önceden de belirtmiş olmasına rağmen, işine son verildi. Bu kadar fedakârlık yapmasa belki hiç başına bunlar gelmeyecekti ama o, fedakârlığını göstererek işe geldi ve iyilikten maraz doğdu.

Gerçek: Direnişin önündeki hedefler nelerdir?

Bursa'da kurulu Bosch ile Bosch-Rexroth fabrikalarında çalışan işçiler, bundan bir yıl önce sendikalarının haklarını gasp ettiğini belirterek Türk-İş'e bağlı Türk Metal'den DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'e geçtiler. Ancak o günden sonra işçilerin üzerinde fabrika yönetimi ve eski sendikalarının baskıları hiç durmadı. Tüm bunlara rağmen Bosch ile Bosch Rexroth işçileri hiçbir şekilde sendikalarından vazgeçmediler ve mücadeleye devam ettiler.

Bu durum karşısında işçilerin dik duruşundan korkan Bosch yönetimi, Birleşik Metal'e üye öncü işçileri işten çıkardı. Ama işçiler susmadı ve bugün, çıkartılan öncü işçilerin işe iadesini talep etmek üzere Maslak Ziraat bankası önünde toplandılar. Buradan "Bosch'ta işçi kıyımına son!", "İşten atılan işçiler geri alınsın!" pankartı arkasında Bosch yönetiminin merkez binası olan Polaris Plaza'ya kadar yürüdüler. Yürüyüşte, sık sık "Biz biz Bosch işçisiyiz, sarı sendikayı göndereceğiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız!", "Teslim olmadık, olmayacağız", "Sarı sendika istemiyoruz", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Atılan işçiler geri alınsın" sloganları atıldı. Ofis önünde sonlandırılan yürüyüşün ardından kısa bir açıklama ile işten atılan işçilerin çadır kurarak direnişe başlayacağı duyuruldu. Ardında Birleşik Metal-İş Sen-

dikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı.

Serdaroğlu, Bosch sürecini özetleyerek başladığı konuşmasında, işçilerin sendika değiştirme özgürlüğüne saldırıların işten atılmalarıyla sürdürdüğünü belirtti. İşçilerin, 32 yıllık esaretten kurtulmak için başlattıkları özgürlük mücadelesini çadır direnişi ile büyüteceklerini belirten Serdaroğlu, işçilerin mücadelesinin engellenmesi için MESS ve uluslararası metal patronlarının da harekete geçtiğini, SGK ve bilirkişi raporları gelmeden mahkemelerin işçilerin aleyhine karar verdiğini vurguladı. Bosch yetkililerine seslenen Serdaroğlu, Bosch'un bu süreçte itibar kaybettiğini, son kez uyardıklarını, işçilerin sendika seçme özgürlüğüne saygı duyulmazsa süreci AİHM'e taşıyacaklarını belirtti. Serdaroğlu, Bosch'ta sandık kurularak işçilerin son sözü söylemesini gerektiğini söyledi ve yetkililere çağrı yaparak sözlerini bitirdi.

Serdaroğlu'nun konuşması sonrasında çadır kuran işçiler, işten çıkartılan işçiler işe iade edilinceye kadar, çadırın Polaris Plaza'nın önünde dimdik duracaklarını kararlılıkla belirttiler.

az önce saydığım arkadaşların çadırı değil. Burada 2300 tane Bosch işçisinin yüreğiyle birlikte duruyoruz. Onların oradaki sesi olup, onların davası için ve bizim davamız için hep birlikte ortak bir ses çıkarmaya çalışıyoruz. Orada ne söylediysek anlamadılar, duymadılar. Maslak'a genel merkezin önüne geldik kurduk çadırımızı. Artık buradan sesimizi çıkarmaya başlayacağız. Bu çadırın ne zaman kalkacağını çoğu arkadaş ve esnaf soruyor. Öncelikle fabrikadan atılan işçiler geri alınca ikinci olarak da referandum sandığı konduğu gün. Bunun haricindekilerin hepsi prosedürden ibarettir. Oradaki işçinin sendika seçme hakkına saygı gösterecekler!

İşçiler, İstanbul'da kahvaltıda buluştular

DİP İstanbul İl Örgütü, Okmeydanı'nda kahvaltı düzenledi. Sınıf sofrasını kuran devrimciler, kahvaltıdan sonra Gerçek Gazetesinin Mart sayısını tartıştılar.

İstanbul'da gelenekselleşen aylık kahvaltı ve gazete toplantılarımızdan birini daha yaptık. Sınıfın sofrasına diz kırıktan sonra bir yoldaşımız, gazetemizin yeni sayısını özetleyen bir sunum yaptı. Öcalan ile müzakereler ve Kürt sorunu gündemlerinin ağırlıklı tartışıldığı toplantıda, "barış ve siyasi çözüm için işçi sınıfı inisiyatifi" ortaya kondu. AKP'den TÜSİAD'a CHP'den Gülen cemaatine dek burjuvazinin her kanadının Kürt sorunuyla ilgili konuştuğunu, bir tek işçi sınıfının kendi sözünü söylemediği ifade edildi.

Yoldaşımızın sunumundan sonra mücadeleci işçiler söz aldılar. Daiyang SK direnişinden bir işçi arkadaşımız, direnişin gidişatı ve sendikanın son dönemdeki tutumu hakkında bilgi verdi. Tekstil işçileri, işyerlerinde patrona karşı verdikleri irili ufaklı mücadelelerden örnekler verdiler. Lüleburgaz'daki Sendikal Güç Birliği mitingi hakkında konuşmalar yapıldı.

Kıbrıslı bir yoldaşımız, gerek kuzeyde gerekse güneyde yaşanan kitle hareketleri hakkında bir konuşma yaptı.

Kapanışta, Dünya Sosyal Forumu için Tunus'a gitmeye hazırlanan DİP heyeti, çalışmalarını hakkında bilgi verdi.

Sabah 11'de başlayan toplantımız, canlı tartışmalardan sonra sona erdi.

Daiyang SK grevinde sona gelindi

Gazetemizin son sayısında Daiyang grevinin bir dönüm noktasında olduğunu yazmıştık. Geçen zaman zarfında grevde sona gelindi. Güney Koreli patronlar fabrikayı kapatmaya karar verdi. Fabrika kapatılmadan önce işçilerin haklarının tespiti ve ödenecek tazminatların belirlenmesi için bir toplu sözleşme imzalanacak. Bu sözleşmede yüzde 8 zam, bir ikramiye 70 lira sosyal paket ve geriye dönük olarak 800 liralık toplu para verilmesi gündemde. Grev öncesinde ve sırasında işten atılan işçilerin de geri alınarak bu sözleşmeden yararlandırılması bekleniyor. Çorlu'nun merkezindeki çadır kaldırıldı. Fabrika önündeki grev çadırı ise duruyor.

Daiyang grevi süresince işçilerin çok zorlu koşullarda mücadele ettiklerini teslim etmek gerek. Sadece patrona karşı değil patronun dimdik arkasında duran devlete karşı da direndiler. Kazanımları da oldu. Hem de önemli kazanımlar. Öncelikle fabrikanın bulunduğu serbest bölgeyi patronların kurtarılmış bölgesi olmaktan çıkardılar. Birkaç örnekle sınırlı olsa da tüm patronları titreten eylemler yaptılar. Çorlu'da, başka fabrikalardaki işçileri örgütlenme ve mücadele etme konusunda teşvik ettiler. Çorlu Meydanı'nı aylarca zaptedip sınıf mücadelesini şehrin başına taşıdılar.

Grevde sona gelirken çok açık bir ders

çıkıyor ki ne zaman işçiler inisiyatifi alıp direnişi yükselttiler ve etkili eylemler yaptılarsa sonuç almaya o kadar yaklaştılar. Ama ne bakan geldiğinde çadırı kaldırmak, ne de kaymakamın arabuluculuğuna bel bağlamak gibi "iyi niyetli" hamleler sonuç sağlamadı.

Grevin istenen şekilde sonuçlanamaması yani işçilerin toplu sözleşmeyle işe dönüşünün sağlanamamasının en büyük sebebi ise işçilerin arasındaki birliğin bozulması olmuştur. Birlikten kuvvet doğar. Birlik bozulunca da yenilgi başlamış olur. Sendikanın da sorumluluğu var bu süreçte. Daiyang'a herhangi bir işyerindeki grev süreci olarak değil de, Çorlu ve Trakya bölgesindeki sınıf mücadelelerinin bir mevzii olarak baksaydı, maddi olarak, kadro desteği olarak, eylem gücü olarak yüklenseydi işçinin birliğini sağlayacak gücü yaratabilirdi. Açlık grevi mücadeleyi Çorlu merkezine ve halkın gündemine taşıdı ama patronu yıldırarak yerine işçiyi tüketen bir sonuç doğurdu. Açlık grevi çaresiz durumda başka yol kalmadığında başvurulması gereken bir yöntemdir. Diğer yandan işçilerin birliği, kararlılığı, toplu hareket etmesi ve çevredeki yüzbinlerce işçiyi harekete geçirmesi için yeterince çaba sarfedilip edilmediği grevden sonra dönüp değerlendirilmesi gereken konulardır.

Bak postacı gelmiyor GREV VAR!

PTT'nin özelleştirilmesi için meclise getirilen yasa tasarısına tepki olarak haber işkolundaki emekçiler, 27 Mart'ta Türkiye'nin her yerinde greve gittiler. Sabahın erken saatlerinde "Bu iş yerinde grev var" pankartlarını PTT merkez şubelerine asan işçiler, bir gün boyunca iş bıraktılar. Şubeleri önünde saat 10:00'a kadar "PTT halkındır, satılamaz", "sözleşmeli köle olmayacağız", "PTT'nin satılmasına izin vermeyeceğiz" sloganları atan işçiler, halaylar çektiler.

İstanbul'daki grev eyleminde işçilerin korteji, saat 12.00'de İstanbul Karaköy İskele'ye harekete geçti. Karaköy iskelesine yaşanan vapurlardan PTT işçilerinin gelmesi coşkuyu daha da büyüttü. İşçiler, Galata köprüsünden geçerek Sirkeci'de bulunan Avrupa Merkez Postanesi'ne yürüyüp burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı, eski PTT emekçisi ve şimdiki TRT spikeri Özlem Merter okudu. Eylem sırasında PTT'yi özelleştirme yasa tasarısının meclis gündeminde bir hafta sonraya ertelendiğinin öğrenilmesi işçiler arasında coşkuyla karşılık buldu.

Greve, PTT'de örgütlü sendikalardan "Bağımsız Haber-Sen, Haber Sen, Türk Haber-Sen" katıldı. Grev kararının alındığı zaman greve katılacağını belirten Birlik Haber-Sen, grev günü grevden çekildiğini açıkladı. Buna rağmen, Birlik Haber-Sen üyelerinin greve katılımı sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini oluşturdu.

Turizm İşçisinin Sesi bülteninin 6. sayısı çıktı!

Nisan ayı içerisinde 6. sayısını çıkardığımız *Turizm İşçisinin Sesi* bülteni ile Devrimci İşçi Partili turizm işçileri olarak sınıf kardeşlerimizi, işçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta "1 Mayıs'ta Turizm İşçileri Otellden Alanlara!" ana sloganı ile taleplerimizi haykırmaya çağırıyoruz. Bültenimizin bu sayısında, "Sömürü sektörü açılıyor", "Sendikalar, örgütlenmenin önemi ve hukuki mücadele", "1 Mayıs işçi bayramının doğuşu" başlıklı yazılarda değerlendirmelerimizi sunmaya çalıştık.

Bütün işçi kardeşlerimize çağrımızdır! Tek başımıza mücadele etmek ve kazanmak zordur ama bir araya geldiğimizde, örgütlendiğimizde gücümüzün önüne hiçbir kuvvet geçemez. Gelin hep birlikte bu baharı mücadelelerimizin baharı haline getirelim. 1 Mayıs'ta patronlara karşı kol kola alanlarda olalım!

Trakya'nın işçilerinin kalbi Lüleburgaz'da attı!

23 Mart Cumartesi günü Sendikal Güç Birliği Platformu tarafından "kürsü, güvencesiz çalışmaya hayır. Taşeron işçiliğine son" şiarıyla düzenlenen Lüleburgaz'daki mitinge binlerce işçi ve emekçi destek verdi.

Hükümet Meydanı'nda toplanan sendika ve emek örgütleri Kongre meydanına doğru coşkulu sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında "ücretli kölelik düzenine son", "dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa", "susma sustukça sıra sana gelecek", "faşizme karşı omuz omuza", "iş ekmek yoksa, barış da yok" sloganları atıldı.

Baharın coşkusunun ve güzel havanın işçi ve emekçilerin enerjisine enerji kattığı Lüleburgaz'da daha önceki mitinglerden daha yüksek bir katılım gerçekleşti. Lüleburgaz halkının ve esnafının da Sendikal Güç Birliği şapkaları ile alkışlarla yürüyüş destek verdiği görüldü.

Kürsüde sendika temsilcileri tarafından yapılan konuşmalarda, AKP hükümetinin yıllarca sermaye çıkarına hizmet ederek işçilere zulmettiğini ve Türk-İş'in bu zulme ortak olduğu belirtildi. İş kazası adı altında 12 bin işçinin cinayete kurban gittiği, kıdem tazminatlarına göz dikildiği, sendikalaşmak isteyen işçinin işten çıkartıldığı, hakkını arayana cop ve biber gazı ile karşılık verildiği, greve çıkan THY işçilerinin iş-

ten atıldığı bir iktidarın işçi dostu olmadığı ve bunlarla iyi geçinen sendikaların da işçi dostu olamayacağı söylendi.

1.5 milyon taşeron işçinin güvencesiz olarak çalıştırılarak bir taşeron cumhuriyeti oluşturulmaya çalışıldığı, "bölgesel asgari ücret uygulamaları" ile asgari ücretin daha da düşürülmesi için hazırlıklar yapıldığı belirtilerek TÜRK-İŞ göreve çağırıldı. Ayrıca SGBP Kadın Koordinasyonu, kadınlar için getirilmeye çalışılan esnek çalışma ile kadın işçilerin düşük ücret ile sosyal güvenlik haklarından yararlanamayacağı ve belki de emekli bile olamayacağı bir ortam yaratılmaya çalışıldığını belirterek, tüm kadınlar için, sürekli, güvenceli iş ve eşit işe eşit ücret istediklerini belirttiler.

Devrimci İşçi Partili işçilerin de katıldığı mitingde, "Suskun Türk-İş istemiyorsak, yukarıda pazarlık değil, aşağıda hazırlık yapmalı" başlığıyla dağıtılan bildiri mitingdeki işçiler tarafından ilgiyle okundu.

Mitingde birçok siyasi parti ve Türk-İş'in içindeki Sendikal Güç Birliği Platformu'nu oluşturan sendikaların yanı sıra, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Devrimci Sağlık-İş, Genel-İş, Tekstil-Sen ve Emekli Sen ile KESK'e bağlı Eğitim-Sen yer aldı. Direnişteki THY işçileri ve Daiyang SK işçileri de mitingde ön saflarda yer aldılar.

AÜ Tıp Fakültesi'nde İşçiler İş Bıraktı

25 Mart 2013 Pazartesi günü Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışan Dev Sağlık İş üyesi taşeron sağlık işçileri mahkeme kararı ile kazandıkları kadrolaşma hakkına rağmen, rektörlükte yapılan taşeron ihalesini durdurmak için bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Sabah 07:00 sularında Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi A Blok önünde buluşan işçiler saat 10:00'a kadar işçi arkadaşlarını iş bırakma

eylemine davet ettiler. Saat 10:00'da A Blok önünden rektörlüğe doğru yürüyüşe geçen işçiler, Acil Servis çıkışına geldiklerinde özel güvenlik barikadı ve kilitli kapıyla karşılaştılar. Oturma eylemine başlayan işçilerin yönetimle görüşme talebi üzerine rektörlüğe bir temsilci heyet gönderildi. Görüşmeden bir sonuç alınmayınca görüşme heyeti rektörlük binasından ayrılarak eylem alanına geri döndü.

İşçilerin taşeronu karşı mücadeledeki kararlılığın pekiştirildiği eylem sırasında "Direne direne kazanacağız!", "İşçiler burada, rektör nerede?", "İşçiler kardeş, patron kalles!", "Taşeronu sağlıktan süpüreceğiz", "Sağlıklı taşeron zararlıdır!" sloganları atıldı. Eylem halaylar ve şarkılarla sona erdi.

Mücadelelerini desteklemek üzere Devrimci İşçi Partisi militanları da eylemde işçilerin yanındaydı.

"Sermayeye para kazandırmak için bizleri alıp satmaya çalışıyorlar"

Gerçek gazetesi olarak eylem sonrası, Dev Sağlık İş Antalya Şubesi başkanı Bekir Çivi ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Gerçek: İş bırakma eyleminin sebebini anlatır mısınız?

Bekir Çivi: İş bırakma eylemimizin nedeni o gün rektörlükte yapılan ihaleydi. İhaleyle bir iki sermayeye para kazandırmak için bizleri alıp satmaya çalışıyorlar. İhalenin yapılacağını daha önce biliyorduk. Bu amaçla kısa sürede bir eylem tertipleyerek ihaleyi yaptırmayacağımızı rektörlüğe gösterdik. O ki eylemi haber yapan gazeteler eyleme katılan arkadaşlarımızın sayısını 100-200 arası yazdılar, bizler bu sayıdan daha kalabalıktık. Rektörlüğe yürüyüş sırasında barikatin aşılması için sendika üyesi işçiler ciddi bir irade gösterdiler ve bu eylemi başarıya ulaştıracağız dedik. Bu örgütlü duruş nedeniyle arkadaşlarımızı kutluyoruz.

Gerçek: Rektörlüğe görüşmeye giden temsilciler arasında siz de vardınız, görüşme hakkında bilgi verir misiniz?

Bekir Çivi: Randevu olarak rektör ve genel sekreteriyle bir görüşme yaptık. Bizim haklı olduğumuzu fakat ellerinden bir şey gelmediğini söylediler. Görüşmede yönetimin avukatları küçük boşluklardan yararlanarak ihaleyi yönlendirdiler. Mahkeme kararı doğrultusunda avukatların ihaleyi yanlış yönlendirdiklerini ve her anlamda bu konuyla ilgili onlarla tartışabileceğimizi belirttik. Mahkeme kararına göre, yapılan ihale yasadışıydı.

Gerçek: Mahkeme kararını ve kazanılan hakları bize anlatır mısınız?

Bekir Çivi: Hastanedeki taşeronlaşmaya karşı Çalışma Müdürlüğü'ne başvurduk ve hastaneyi denetime geldiler. Bu denetim sonrasında hastanede çalışan taşeron işçilerin kadrolaşması gerektiği söylendi fakat yönetimi bunu kabul etmedi. Ardından Antalya İş Mahkemesinde bir dava süreci yaşandı.

İki yıllık süreçte basın açıklamalarıyla, iş bırakma eylemleriyle mücadelemize devam ettik. İki yılın sonunda mahkemenin verdiği karar sudur; işe giriş tarihinden itibaren tüm taşeron çalışanlar hastanenin kadrolu elemanı olacak. Buna referansla, her ne kadar bugün bu ihale yapılıyorsa da, yasadışıdır. Şu anda üniversitenin rektörü suç işliyor, çünkü karara karşı geliyor.

Gerçek: Sendikalı işçiler arasında eyleme katılım nasıldı? Eylem nasıl hazırlandınız?

Bekir Çivi: Anlık bir karar aldık. Bizim uzun süreli bir çalışma şansımız olmuyor. Çünkü kimi zaman anlık gelişmelerle karşılaşıyoruz. Biz ihalenin yapılacağını 25 Mart tarihinde öğrendik. Üç gün içinde -bunun iki günü haftasonuydu- hazırlandık. Kısa süre içerisinde ulaşamadığımız arkadaşlarımız oldu. Ama buna rağmen hastane içerisindeki 750 üyemiz içerisinde 500 kadarı iş bırakma eylemine katıldı. Bununla beraber eylem hazırlığı sırasında bazı departman şefleri işçi arkadaşları: 'bu sorun senin sorunun değil, sen neden eyleme katılıyorsun?' şeklinde yönlendirmeye çalıştı. Halbuki bu onun da sorunu. İhale temizlik işçileriyle ilgili olsa bile hemşire, sekreter, teknik çalışan hepsi bu duruma karşı birlikte hareket etmeli çünkü yarın başka bir departmanın başına gelecek bir sıkıntıda işçi örgütülü olursa kazanabilir.

Gerçek: İş bırakma eylemi sonrasında hastane yönetimi tarafından bir baskıyla karşılaştınız mı?

Bekir Çivi: Eylem sırasında tutanaklar tutuldu ve önümüzdeki dönemde de işten atılmaları olacağı şeklinde söylentiler yayılıyordu. Eylemden bir gün sonra hastaneye geldiğimizde beş işçi arkadaşımızın işten atıldığını öğrendik. Arkadaşların kimler olduğunu araştırdık

ve deneme sürecinde olan işçi arkadaşlarımızla öğrendik. Bu beş arkadaşın seçilmesinin nedeni hastanede yeni çalışmaya başlamış örgütlü işçiler üzerinde bir korku yaratmaktı. Buna müsaade etmedik. Hem başhekimle hem de yönetimle görüşerek arkadaşlarımızın işe geri dönmelerini sağladık. Beş arkadaşımızın eyleme katıldığı için işten atıldığını öğrendik.

Gerçek: Önümüzdeki süreçte eylemlerinizin devam edecek mi?

Bekir Çivi: Arkadaşlarımız eylem sürecinde kararlılardı. Bunun bir günde sınırlı kalmaması gerektiğini eylemin devam etmesini söylediler. İş bırakma eyleminde, eylemin şeklini ve süresini belirleyen sendika üyesi işçilerimizdi. Eylem yerini değiştirme isteğine karşı çıkıp buldukları yerden ayrılmayacaklarını söylediler. Bundan sonraki süreçte de işçi arkadaşlarımızın tavır bizim için önemlidir. Bu yüzden bir genel toplantı yaparak süreci değerlendirip ona göre hareket edeceğiz. Yönetimde şu an itibarıyla bir sessizlik var. Ama onlar harekete geçtiğinde biz de durmayacağız.

Gerçek: Bize zaman ayırıp eylem sürecini anlattığınız için teşekkür ederiz. Mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Leyla Edip

Çocuk işçiler, 23 Nisan ve Ahmet'in hazin öyküsü

Türkiye Cumhuriyeti, 23 Nisan'da ulusal egemenlik ve çocuk bayramını kutlayacak bir kere daha. Dünyada çocuklara bayram armağan eden tek ülke olduğula gururlanacak. Ama dünyadaki tek çocuk bayramının Türkiye'de olması 'gururu', Türkiye'nin çocuk işçi sömürsünde dünyada önde gelen ülkelerden biri olduğu gerçeğini gizleyemiyor. Mızrak çuvala sığmıyor. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 2001 yılı verilerine göre, Türkiye çocuk işçi çalıştırmada 8. sırada bulunuyor. Devletin resmi rakamlarına göre, Türkiye'de 6-17 yaş arasındaki çocuklardan yaklaşık 1 milyonu, 630 bini ağır işlerde olmak üzere işçi olarak çalıştırılıyor. Dünyada ise yaklaşık 300 milyon çocuğun işçi olarak çalıştırıldığı, uluslararası kurumlar tarafından kaydediliyor. Kayıtdışı çalıştırma dahil edilebilse sonuç şüphesiz daha vahim olacaktır.

İşte bu kara tablonun küçük bedenli figürlerinden biri olan Ahmet, iki ay önce hayatını kaybetti. Patronların çocuk işçiyeye neden ihtiyaç duyduğu sorusu, başını pres makinesine kapıran 13 yaşındaki işçi Ahmet'in farkında olmadığı bir gerçektir. Bunu düşünecek bir ömrü de olamadı. Okul masraflarını çıkarmak için gönderildi ailesi tarafından plastik fabrikasına. Çay getirip götürdüğünü, ortalığı temizlediğini sanıyorlardı. Öldüğünde öğrendiler ancak, pres makinesine sürüldüğünü çelimsiz bedeninin. Çalışma Bakanlığının hazırladığı "çocuk işçi teşvik paketi" ise Ahmet'in ölümünden 3 hafta önce Şubat ayında yürürlüğe girdi. Çocuk ve Gençlerin Çalıştırılma Usulü Yönetmeliği'nin 4. maddesindeki "ağır ve tehlikeli iş tanımı" yürürlükten kaldırdı ve yasalar karşısında reşit kabul edilmeyen 16 yaşındaki çocukların "ağır ve tehlikeli işlerde" yani kiremit, tuğla ve plastik imalatı gibi tehlikeli iş kollarında çalıştırılabilmeleri yasallaştı. Böylece devlet yeni Ahmetler için patronlara "rastgele" dedi. Bu yasa, bu sene devletin çocuklara 23 Nisan hediyesi oldu.

Peru'nun madenlerinden Bangladeş'in tekstil atölyelerine, Mısır'ın pamuk tarlalarından Güney Kore'li Samsung fabrikalarına kadar patronların neden çocuk emeği sömürsüne bu kadar ihtiyaç duyduğu sorusuna geri dönelim ve bir soru daha ekleyelim: Bu yoksul çocukların yoksul ana babaları -Ahmet'in ölümünden sonra da medyada yer verildiği ve iddia edildiği gibi- çocuklarını zamansız ölümlere gönderen tembel, acımasız insanlar mıdır? Sondan başlayalım: Hayır, onları buna mecbur bırakan ve sürekli sefalet ve açlık üreten bir sistem var: kapitalizm. Bu sistemde, yetişkinler gibi hak talep edemeyen çocukların emeğini sömürmek, kapitalistlerin üretim maliyetlerini düşürüyor. Ayrıca kapitalizmin, niteliksiz işlerde istihdam edilmek üzere bir emek rezervine ihtiyacı vardır. Çocuk emeği de bu rezervi dolduran unsurlardan biridir. Bu nedenlerle iş piyasalarında esnekliği dayatan ve iş güvencesini ortadan kaldırmayı öneren neo-liberal politikalar, çocuk işçi çalıştırmayı teşvik ederek, yetişkinlere nazaran daha uysal ve itaatkâr olan, daha düşük ücretle çalışan çocukları patronların önüne sürüyor.

TÜİK hane halkı 2002-2012 dönemi verileri, anne babanın işçi olduğu durumlarda çocukların yoğunlukla torna tesviye, dikiş nakış gibi mesleki geliştirmeye dayalı çeşitli kurslar ve eğitim programlarından yararlandığını ve ortaöğretimden ileri gidemediğini gösteriyor. Ebeveynler işçiyse, çocukları da eğer mucize eseri sınıf atlamayı başaramazlarsa işçi oluyorlar. Yani, çocukların sefil ücretlerle ve kötü koşullarda çalıştırılması gerçeği anne babanın sefaletinden ayrılamıyor. Bu durum, zulmün sorumlusunun, liberallerin iddia ettiği gibi "tembel", "duygusuz" ebeveynler değil, onları aile boyu sömüren patronlar ve kapitalizm olduğunu gösteriyor. Çocuk emeğinin kapitalistçe sömürülmesinin koşullarını yaratan ana-baba otoritesi değil, bu sistemin ta kendisidir.

Hasıl-ı kelam, 1800'lü yıllarda fabrika bacalarını temizlemek için kullanılıp katledilen çocuklardan bu yana çocuk işçi sömürsünde değişen bir şey yok. Varsın ülkede çocuklara bayram bahşedilmiş olsun, ne fayda...

EEK - DİP ortak bildirisi:

Kıbrıs halkının yanındayız!

Kapitalist haydutlarca soyulmaya hayır!

Rum ve Türk Kıbrıslılar, birleşin ve mücadele edin!

Birleşik sosyalist Kıbrıs için ileri!

AB'yi defedin! Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri için ileri!

Troyka, Kıbrıs'ta elini yaktı. Haddini aştı, o yüzden de Kıbrıs halkına dayatmaya çalıştığı hunhar tedbirler geri tepti. Hazır Rus kara para aklayıcılarına bir defalığına yüzde 10 vergi salmaya kalkmışışken, adanın küçük tasarruf sahiplerine de yüzde 7'ye yakın bir vergi dayatmaya kalkıştı: yani işçinin köylünün, dulun emeklinin, yıllar içinde güç bela edindikleri birikime el koyup onları soyacaktı! Kıbrıs halkı derhal sokaklara akın ederek bu tedbirleri defetti. Güney'deki Kıbrıs Meclisi'nde yapılan oylamada, halkın çoğunluğu tarafından seçileli daha bir ay bile olmamış Cumhurbaşkanı'nın uygun gördüğü tedbirlere tek bir milletvekili bile kabul oyu vermedi! Avrupa'nın yeni çaricesi Merkel için mutlak bozgun! Avrupa emperyalizmi için yüz kızartıcı bir yenilgi! AB'nin toplam GSYH'sinin ancak yüzde 0.2'sini üreten minik Kıbrıs şimdi tüm sistemi çökme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor!

Hiç kimse yanılmasın! Bütün bu tedbirler, ekonomik krizin bir acil durum yarattığı Yunanistan, İrlanda, Portekiz, İspanya ve pek yakında muhtemelen bunlara katılacak İtalya gibi Avrupa devletlerinin tümünde Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası ve İMF'den oluşan Troyka'nın (üçlünün) işçi sınıfına karşı yürütmekte olduğu saldırının, olsa olsa en aşırı ve bariz biçimidir. Başında Angela Merkel olmak üzere AB, Avrupa'nın IMF'si gibi davranarak kapitalist sınıf tarafından yaratılmış krizin bütün yükünü işçilerin, köylülerin, emeklilerin, kadınların, gençlerin, fakirin fukaranın, garip gurbanın omuzlarına yüklemeye çalışıyor.

Bu kriz, muazzam boyutlarda bir krizdir. Sadece Kıbrıs'ı değil, sadece genel olarak Avrupa'yı değil, bütün dünyayı pençesine almış bir afettir. Japonya, depresyonunun üçüncü on yılına adım atıyor. İngiltere ve Avro bölgesi ekonomileri yeniden resesyonda. Güç bela büyümekte olan ABD'nin eli kolu hem GSMH'sini aşmış devasa bir

kamu borcuyla, hem de ekonomisini genişlemeci politikalar yoluyla canlandırma olanağını kısıtlayan bir bütçe açığıyla bağlı durumda. Çin, Hindistan, Brezilya ve diğer "yükselen" ekonomiler de yavaş yavaş emperyalist ülkelerdeki duraklamanın etkisi altına giriyor. Yani Troyka'nın sunağında kurban edilen Güney Avrupa ekonomileri, olsa olsa, dünya çapında iflas etmekte olan kapitalist ekonominin en ağır vakaları olarak görülmelidir. Bu kriz, kapitalizmin tarihsel gerilemesine işaret eden bir krizdir.

İtalya'daki seçimlerle yeni bir evreye girdik. Bu bağlama yerleştirildiğinde, Kıbrıs'taki olaylar sadece bu ülke için değil, bütün Avrupa için infilak etmeye hazır bir ortam oluşturuyor. Tahmin edilebileceği üzere, Avrupa'nın her köşesinden insanların bankacılık sistemine güvenleri ortadan kalkmış durumda. Zaten Kıbrıs, aslında diğer ülkelerin başına geleceklerin test edileceği bir arena idi. İnsanlar bunu anladıkları için bankalardaki paralarını çekmeye başladı. Geniş çaplı bir banka paniğinin şartları olgunlaşıyor. Avrupa ekonomisi bir kez daha uçurumun kıyısına gelmiş durumda. Kısa vadede bu akıbete bir çare bulunabilse bile, bu krizden işçi sınıfı iktidara gelmeden ve ekonomi Avrupa çapında sosyalist temellerde yeniden yapılandırılmadan çıkış mümkün olmayacak.

Ayağa kalkmanın vakti geldi de geçiyor! Yunanistan'ın emekçi yığınları sendika bürokrasisinin mücadele kaçkınlığı yüzünden engellerle karşılaşan bir savaş yürütüyor. İspanya işçileri ve gençleri öfkelerini tekrar ve tekrar sergilemekte. İtalyan halkı kemer sıkma şampiyonlarını sandığa gömdü. İşçilerin ve gençliğin hiddetinden nasibini almamış ülke kalmadı. Ama bütün bunlar hâlâ yeterli değil. İhtiyacımız olan, kapitalistlerce ve bankacılarca istiflenmiş borcu tanımayı reddedecek, bankaları işçi denetimi altında kamulaştırarak ve AB emperyalizmine karşı savaşacak uluslararası bir hareket. Bütün bu ülkelerdeki mücade-

lecı güçlerin bir araya gelerek savaşmaları, bu mücadeleleri de henüz krizin aynı dercede acilen etkilememiş olduğu ülkelere yamaları gerekiyor.

Kıbrıs bir ilk kıvılcım çakabilir. Burası ulusal meselenin neredeyse yarım yüzyıldır yakıcılığını koruduğu bir ülkedir. İngiliz emperyalizmi, Türk'ü ve Rum'u birbirine karşı oynayarak Kıbrıs halkını bölmüş, üzerine titrediği askeri üsleri muhafaza etmek için vaziyeti ustalıklı idare ederek adayı dillere pelesenk olmuş "uçak gemisi" haline getirmiştir. Kıbrıslı Türklerin ve Rumların, yaşamış oldukları bütün eziyetin müsebbibinin, ister emperyalist ABD'si, İngiltere'si, AB'si olsun, isterse bunların biraz daha çeperine konuşlanmış Türkiye ve Yunanistan'ı olsun, burjuva devletler olduğunu idrak etmelerinin vakti gelmiş de geçmektedir. Şimdi bu aynı emperyalist ülkelerdir ki, yok Avrupa burjuvazisinin çıkarları, yok "rekabet edebilirliği", yok "ekonomisi" diye diye, işçi ve emeklilerin cılız tasarruflarını yağmalamakta, ücretleri sadaka seviyesine düşürmekte, işlerini ellerinden almakta, onları sosyal hizmetlerden yoksun bir başlarına ortada bırakmaktadır!

Emperyalist kapitalizmin, milliyetleri aralıksız birbirleriyle savaşmaya kışkırttığı bu adada, işçi sınıfı ve gençliğin öyle bir enternasyonal cephesini inşa edelim ki, artık birbirleriyle değil kapitalist haydutlara karşı savaşsınlar! Türk ve Rum arasında öyle bir birleşik cephe kuralım ki, krizin maliyetini işçilere ve yoksullara değil kapitalistlere ödetme hususunda örnek olsun! Zira kriz, hükümünü sadece Rumların yoğun olduğu Güney'de icra etmiyor. Bir süre önce, Türklerin yoğunlukta olduğu Kuzey'deki Lefkoşa belediye işçilerinin kahramanca mücadelesi ara ara çatışma biçimlerine dahi bürünmüştü. Bir sene öncesindeyse, işçi sınıfının devasa ölçülerde kitlevi bir hareketi Kuzey'deki yönetimi sarsıyordu. Yani kapitalizmin krizi Kıbrıs

işçi sınıfını nesnel olarak birleştiriyor. O zaman gelin bu tarihi davete icabet edelim, Kuzey ve Güney'deki işçi sınıfı güçlerinin birleşik cephesini inşa ederek günün ihtiyaçlarına öznel karşılığını verelim!

Kuzey'deki sendikalar derhal Güney'deki sınıf kardeşleriyle dayanışma eylemlerine girişmek zorunda. Bunlar, ortak eylemle tamamlanmalı, ortak eylem de adanın her iki kesiminde birden ilan edilecek ve işçi sınıfı taleplerini hükümet aygıtlarına dayatacak bir genel grev ile taçlandırılmalı. İşçilerin birlik olduğu geçmişin şanlı günleri adaya geri dönmeli!

Ancak bu takdirde adanın hızla yaklaşmakta olan ekonomik yıkımı engellenebilir. Kimse tehlikenin atlatılmış olduğunu zannetmesin. Dün, sadece kitlelerin basıncı yüzünden değil, aynı zamanda Rus velinimetleriyle olan gizli anlaşmaları nedeniyle dayatılan tedbirlerin aleyhinde oy kullanmış olan burjuva milletvekilleri, yarın dönkeleşip "ekonomik gerçekçilik" adına AB emperyalizminin basıncına boyun eğeceklerdir; yeter ki Rus kara para aklayıcılarının gazabını davet etmeyecek tarzda yeni durumu kurtarma tedbirleri üzerinde ittifak edilebilsin. Rus oligarklarını kurtaracak, işçi ve yoksulları ise ortada bırakacaklardır. Demek ki şu an içinde bulunduğumuz durum rehavete yol açmamalı. Ya işçilerin bağımsız eylemi, ya da Yunanistan usulü sosyal yamyamlık!

Kıbrıs'ın her milliyetten işçileri! Birleşin ve mücadele edin! Kaybedecek hemen hiçbir şeyiniz yok, ama kazanacağımız birleşik bir ülke ve çocuklarımız için yaşanılabilir bir gelecek var!

21 Mart 2013

**Devrimci İşçi Partisi
(EEK, Yunanistan)
Devrimci İşçi Partisi
(DİP, Türkiye)**

II. Kıbrıs-Kürdistan Kongresi:

Çifte sömürgeciliğe karşı enternasyonalizm

Geçen yılın Mart ayında Ankara'da ilki düzenlenen Kıbrıs-Kürdistan Kongresi'nin ikincisi 30 Mart-1 Nisan tarihleri arasında İsmail Beşikçi Vakfı'nda gerçekleştirildi.

Kıbrıs-Kürdistan Kongresi'nin ilk oturumu için belirlenen konular dünya ekonomik krizi, Kıbrıs'ta sendikal mücadele, Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi süreci, enternasyonalist dayanışma ve Kıbrıs ile son olarak Avrupa işçi sınıfının durumu idi. Sırasıyla Ahmet Tonak, Mehmet Taşker, Mahmut Konuk, Bandista ve Suphi Toprak konuşmalarını yaptılar. Oturum sırasında Rizgari örgütü kurucularından Recep Maraşlı'nın Türkiye'nin iç ve dış politikaları konusundaki yazılı bildirisi okundu. Konuşmaların ardından yapılan tartışmalarda genelde Kürt sorunu üzerinde duruldu. Kürt sorununun çözüme mi yoksa tasfiyeye mi doğru gittiği, girilen bu sürecin ne kadar "barış süreci" olarak adlandırılabilceği tartışılan konulardan bazılarıydı.

Günün ikinci oturumunda ise millitarist-sömürgeci politikada kadın bedeni ve LGBT, Kıbrıs'ta seks işçiliği ve gece kulüpleri ve son olarak 1980'den bugüne Türkiye'de LGBT hareketi konulu konuşmalar yapıldı. Konuşmacılar Deniz Bozkuzu, Fatma Türkoğlu ve Demet Demir sırasıyla sunumlarını gerçekleştirdiler.

Kıbrıs-Kürdistan Konferansı'nın ikinci gününde "Sömürge Proleter Olmak" başlıklı ilk oturumda katılımcılardan Sinan Çiftiyürek (ÖSP), bugün Kürdistan'da yaklaşık 2 milyon işçi bulunduğu ve Türkiye burjuvazisinin teşvik ve istihdam yasaları ile burayı bölgenin Çin'i yapma yönündeki istihdam politikalarından söz etti. Kıbrıslı hukukçu Ceren Göynüklü Kıbrıs'ta emek sömürsünün derinliğini rakamlarla ve verilerle ortaya koydu. Kıbrıs Öğretmen Sendikası Temsilcisi Mehmet Taşker ise Kıbrıs'ta sendikal mücadeleyi tarihini temel hatlarıyla aktardı. "Çifte Sömürgecilik ve Sonrası" başlıklı ikinci oturumda ise: RIO Hareketi'nden Baran Serhad Kürt ulusunun sömürgeleştirmeye karşı mücadelesinin kısa bir dökümünü yaptı ve bugünkü müzakere sürecini eleştirel bir şekilde ele aldı. DİP adına katılan yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu Türkiye sosyalist hareketinin gerek Kıbrıs gerekse Kürdistan meselesi özelinde ağır bir sosyal şovenist mirasının olduğunu, bunun üstesinden gelmenin tek yolunun ise proletarya enternasyonalizmi olduğunu belirtti.

Yine DİP adına konuşan yoldaşımız Levent Dölek ise enternasyonalizmi soyut bir empati meselesi olarak değil işçi sınıfının çıkarlarının kopmaz bir parçası olarak ele aldı. Gerek Kürt gerekse de Kıbrıs sorununa sömürgecilik gerçeği ve tüm bölge ve dünya işçi sınıfının çıkarları açısından yaklaştı. Türkiye'nin iki sömürgeci Kıbrıs'ın üzerindeki İngiliz üsleriyle emperyalizmin batmaz uçak gemisi rolünü sürdürdüğü bununla birlikte adanın güneyindeki ekonomik çöküntünün AB'nin dar

anlamda Kıbrıslılar için de felaket getirdiğini söyledi. Aynı şekilde Kürdistan'da da sermayenin ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda planlanan sürecin Kürdistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesine yol açacağını, Türk ve Kürt halklarını bölgenin diğer halklarıyla karşı karşıya getireceğini vurguladı. "Akdeniz ve Savaş" başlıklı üçüncü oturumda konuşan yazar Temel Demirel Suriye'de yaklaşan emperyalist müdahalenin boyutlarını, Türkiye devletinin özel rolünü ve sosyalistlerin bu konuda daha aktif bir direniş örgütlenme zorunluluğunu ortaya koydu. Son oturum olan "Kimlik inşası ve burjuvazinin oluşumu" başlıklı oturumda da yazar Sait Çetinoğlu Ermeni Soykırımı'nın sosyo-ekonomik altyapısını, devlet eliyle yapılan bu soykırımın nasıl adım adım bir burjuvazi yarattığını ve bu süreçte Kürtlerin de rolünü aktardı.

Konferansın son günü "Akdeniz ve Kürdistan" başlıklı oturumda, bugünkü müzakere sürecine devrimci Marksist hareketin içinden gelen akımların birbirinden ne kadar farklı yaklaşımlara sahip olduğu ortaya çıktı. İlk konuşmada, BDP milletvekili Sebahat Tuncel Kürt kadınının çifte mücadelesini ve özgürlük mücadelesinin bugüne getirilmesindeki katkısını örneklerle anlattı. Marksist Bakış çevresinden Emre Başer, Marksistlerin barış sürecini desteklemesini barışın işçi hareketi içindeki şovenizmi ortadan kaldırarak mücadeleyi birleştirme eğilimi yaratacağı gerekçesiyle savundu. Yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu, Kürt Hareketi'nin, bağımsız-birleşik Kürdistan şiarıyla ve sosyalist hedeflerle başlayan yürüyüşünün adım adım nasıl sol liberalizme evrildiğini hareketin tarihten örneklerle ortaya koydu. Son konuşmacı Almanya RIO hareketinden Suphi Toprak ise sunumunda Kürt hareketinin Kürt halkının sadece yüzde 25-30 gibi bir kesimini temsil ettiğini, geri kalan halkın da fikrinin sorulması gerektiğini iddia ederek çözüm olarak "sovyet"leri savundu. Tartışma bölümünde Sebahat Tuncel eleştirilere kendi açısından cevap vermeye çalıştı. Salondaki DİP temsilcileri ise Emre Başer'e akıl yürütmesinin işçi sınıfı içindeki Türk şovenizmini savaşın varlığına bağladığını, oysa şovenizmin nedeninin devlet propagandası olduğunu hatırlattı, bu yaklaşımın bundan sonra Batı'da devam edebileceğini şovenizmi de hafife aldığı için altını çizdi. DİP sözcüleri ayrıca Suphi Toprak'ın yaklaşımının Almanya'dan bir örgütün

mensubundan geldiğinde Kürt halkına ulusal özgürleşmesi için "sovyet" koşulunu dayattığını, zaten halkın eğilimlerini belirlemek için sovyetleri öne sürmenin siyasi hareketi zayıflatacak soyut demokrasiye yatkın bir yaklaşım olduğunu belirtti. Bütün bunların sonucu Kürt hareketine yukarı perdeden ders vermeden başka anlam taşııyordu.

Son oturumda ise Red çevresinden Hakan Gülseven emperyalizmin Kıbrıs sorununda ve genel olarak tek kerteriz olarak alınmasını savundu. Stefo Benlisoy Güney Kıbrıs'taki krizi özel olarak iktisadi boyutlarıyla ele aldı ve buna karşı direniş ve çözümün olanaklarını tartıştı. Foti Benlisoy, Arap devrimci sürecini özellikle Mısır örneğinden yola çıkarak ortaya koydu ve genel olarak Arap devrimlerinin sınıfsal karakterinin gözden kaçırıldığını dikkat çekti. Konferansın düzenleyicisi Yeni İnsan-Neos Anthropros temsilcisi Aziz Şah Kıbrıs'taki gelişmeleri "Çifte sömürgecilik, pasif devrim ve sol liberalizm" başlığı altında ele aldı ve Kürt sorunu ve Kıbrıs sorunu arasındaki ortak noktalara vurgu yaptı. Kıbrıs Öğretmen Hareketi'nden Mehmet Taşker Kıbrıs'ta sınıf mücadelesinin güncel durumunu, sendikal bürokrasinin işbirlikçi tavrından da verdiği örneklerle aktardı.

Son konuşmayı yapan yoldaşımız Sungur Savran ise "Akdeniz Devrimci Havzası: Sonuçlar ve Olasılıklar" başlığı altında kapitalizmin özellikle Avrupa'da ve son olarak Kıbrıs'ta yaşamakta olduğu büyük krize, bu krizin yaratacağı devrimci olanaklara ve karşıdevrimci olasılıklara dikkat çekerek Kıbrıs'ta Kuzey'in ve Güney'in işçi sınıflarının birlikte mücadelesinin önümüzdeki dönemde yaşanacak sefaleti engelleyecek tek çözüm olduğuna vurgu yaptı.

Sungur Savran

Kıbrıs batıyor!

Dünya kapitalizmi ip cambazına döndü. 2008'den beri, "uçurumun eşiğinden dönme" vakaları birbirini izliyor. Bu sefer de üyesi olduğu Avrupa Birliği'nin toplam GSYH'si içinde yüzde 0,2 (yani binde iki) paya sahip olan Kıbrıs'ta yaşananlar, az kaldı dünya sisteminin tepe taklak devrilmesine yol açıyordu.

Olguları çok kısaca hatırlatalım. Avrupa Komisyonu-Avrupa Merkez Bankası-İMF üçlüsünden oluşan Troyka, Mart ortasında Kıbrıs'ı "kurtarma planı" açıkladı. Rus kara para aklayıcıları ve finans kapitalinden yüzde 10, Kıbrıs'ın emekçisinden emeklisinden yüzde 7 bir Deli Dumrul vergisi içeriyordu plan. (İkisi arasında sadece üç yüzde puanlık bir fark olduğuna dikkat çekelim!) Kapitalizm bu kriz içinde birçok ülkede kemer sıkma planları uygulamıştı. Bu ise onu aşmış, doğrudan halkın malını yağmalamaya geçmişti! Elbette hak ettiği tepkiyle karşılaştı. Kıbrıs işçisiyle, emeklisiyle, genciyle sokağa çıktı. (Muhtemelen Rus sermayesinin de basıncıyla) Kıbrıs meclisinde paket reddedildi. Daha bir ay önce halkın oyuyla seçilmiş cumhurbaşkanının önerdiği pakete mecliste tek bir olumlu oy çıkmadı! İşte görüyoruz, kapitalizmin yağmacılığına karşı halkın güçlü mücadelesi nasıl da sonuç alabiliyor!

İşin öteki yanı ise minik devletin bu Deli Dumrul vergisinin test alanı haline getirilmesi. Akıllarınca burada halk koyun gibi davranırsa, İtalya'da veya İspanya'da da uygulayacaklar. Tabii, bunun yarattığı bankaya hücum eğilimi, öngörülebilir bir şey olmalıydı. Her Avrupa ülkesinde bankalara güvende bir ilk gedik yarattı bu. Kıbrıs, bankalarını 12 gün boyunca açamadı! Açsa bankalar çökecekti!

Şimdi bir ikinci paket kabul edilmiş durumda. Bu paket, Deli Dumrul vergisini kaldırıyor, ama Kıbrıs'ı sözde kurtarma planı, bir "Kıbrıs'ı batırma planı" haline geliyor. Ülkenin ikinci büyük bankası Laiki kapatılıyor. Bu bankadaki 100 bin doların üstünde mevduat gasp ediliyor! Kıbrıs'a ekonomisi çökmesin diye sermayenin ülkeye giriş çıkışı konusunda kontrol yetkisi veriliyor. Bu demektir ki, Kıbrıs'ta başka ülkelere farklı bir avro vardır. Kıbrıs avrodan yarı yarıya çıkmıştır!

Bütün bunların anlamı açıktır. Kıbrıs'ın Rus finans dünyasının parasının faizinden pay almaya dayalı "kalkınma modeli"nin (!) sonu gelmiştir. Kıbrıs ekonomisi sadece kısa vadeli bir sarsıntı geçirmiyor, batma tehlikesiyle karşı karşıya! Bu, işçi sınıfı ve halk açısından ağır bir yoksullaşma anlamına gelecektir. Önümüzdeki dönem Kıbrıs büyük sınıf mücadelesine sahne olacaktır: Bir yanda Merkel, Troyka ve Kıbrıs burjuvazisi, öte yanda işçi sınıfı, emekçiler, gençlik. AKEL'in buradaki rolü mücadeleyi gemlemekten başka bir şey olmayacaktır. Kıbrıs işçi sınıfını artık yeni bir önderlik etrafında toplamak hayat memmat meselesi haline gelmiştir.

Krizin doruğunda Güney Kıbrıs halkı sokaklarda mücadele ederken Devrimci İşçi Partisi, Yunanistan'daki kardeş partisi EEK ile birlikte, Kuzey'in sendikalarını Güney'deki sınıf kardeşleriyle dayanışmaya, ortak mücadeleye, genel greve çağırıyor. (Bildiriyi yan sütunlarımızda okuyabilirsiniz.) Böyle bir dayanışmanın gösterilmiş olmaması hareketin ayıbıdır. Kuzey kendi krizini yaşıyor kaç zamandır: Tefecilere borçlu belediyeler, ücretlerini alamayan belediye işçileri, özelleştirme saldırısı vb. Güneyi ve Kuzeyi ile Kıbrıs'ın işçi sınıfı, birlik içinde, dünya kapitalizminin ve Avrupa Birliği'nin krizin bedelini onun sırtına yıkma çabasına karşı savaşmalıdır. Kıbrıs batıyor. Ülkeyi ancak birleşik, sosyalist bir Kıbrıs kurabilecek tek güç olan işçi sınıfı sefaletten kurtarabilir. Öyleyse, mücadeleye! Öyleyse, Kıbrıs işçi sınıfının birleşik devrimci partisini inşa!

RedMed

Akdeniz: dünya devriminin yeni havzası!

www.RedMed.org

Tunus “ bağrına

Dünya Sosyal Forumu’nun kapanış günü. Final olarak düşünülmüş olan yürüyüş, tarihler de denk düştüğü için Filistin Toprak Günü’ne vakfedilmiş. 65 yıldır ezilen, horlanan, mülksüzleştirilen Filistin halkına Arap halklarının ne kadar derinden bir dayanışma duygusuyla bağlı olduğunu görmek için o gün orada olmak yeterli. Dev boyutlarda bir miting. Daha dört gün önce yapılan açılış mitingindeki kalabalığın muhtemelen üç-beş katı var. Arap devriminin kaynaklarından birini bu mitingde keşfetmek mümkün. Arap devletleri ABD-İsrail ortaklığına boyun eğdikçe, her devletin kendi halkıyla arasındaki yarıklık büyüyor belli ki!

İşte bu mitingde, eski sömürgeci Osmanlı’nın devamı gibi algılanan, bugün iktidardaki İslamcı-gerici Ennahda’nın hâmesi olarak görülen Türkiye’den gelen enternasyonalist devrimcileri Arap halkı bağrına basıyor. Bir pankart mı çıkarıyoruz? Hemen etrafınızı sarıyorlar, dört bir yanından tutuyorlar, bizimle birlikte yürüyorlar. Bir bildiri mi dağıtıyoruz? Biz onlara yönelmeye kalmadan onlar geliyor bildirimizi alıyorlar, kimileri tomar tomar bildiriye alıp kendileri dağıtıyorlar. Bizim RedMed, yani “Kızıl Akdeniz” bildirimimiz, yürürken bayrak oluyor ellerinde, simge oluyor, yumruk oluyor. Her sloganı hançerelerini yırtarcasına en az on kere, on beş kere, yirmi kere haykırarak, her fırsatta devrimci şarkıları, en çok da

Enternasyonal’i söyleyen bu insan topluluğu yaşlısıyla, başı örtülü ve açık kadınıyla, erkeğiyle, ama en çok her iki cinsten gençliğiyle “Kızıl Akdeniz”i bağrına basıyor. Devrimin enternasyonalizme kabul mektubudur bu. “Hoş geldin enternasyonalizm!” diyor.

Neden oradaydık?

Devrimci İşçi Partisi, Tunus’un başkenti, ülke ile aynı adla bilinen Tunus kentinde 26-30 Mart 2013 tarihleri arasında toplanan Dünya Sosyal Forumu’na (DSF), aralarında genel başkanının ve Merkez Komitesi üyelerinin de bulunduğu kalabalık denebilecek bir heyetle katıldı. Bu katılım, Türkiye’den ulusal bir katılımı sınırlı değildi. DİP heyetinin yanında Yunanistan Devrimci İşçi Partisi EEK’ten bir temsilci de vardı. Bu heyet her iki partinin desteklediği uluslararası kuruluş olan Dördüncü Enternasyonal’in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu’nu (DEYK-CRFI) temsil ediyordu. Daha somut olarak, RedMed adlı internet sitesi adına oradaydı. Akdeniz’in en yaygın konuşulan dillerinde ve İngilizce’de yayın yapan bu uluslararası internet sitesi, DİP, EEK ve İtalya’dan Partito Comunista dei Lavoratori (Komünist İşçi Partisi-PCL) tarafından ortaklaşa yönetiliyor.

Tunus’taki DSF toplantısına katılmamızın amacı, 2011’de bir politik devrimle 23 yıllık diktatör bin Ali’yi alaşağı eden Tunus devrimcilerine Akdeniz’in kuzey kıyı-

sındaki devrimcilerin dayanışmasını taşımak, bir devrimci havza haline gelmiş olan Akdeniz’de ortak mücadeleler geliştirmek üzere bir ilk adım atmak ve proletaryanın enternasyonal örgütlenmesini bir adım daha ileriye taşımak için ilk temasları sağlamaktı. RedMed bu amaçların hepsini yerine getirdi.

RedMed

Tunus halkının yüreğine değdi!

Akdeniz’in kuzeyinden devrimcilerin dayanışması Tunus halkının yüreğine değdi, dokundu. 6 Şubat günü, büyük ihtimalle Ennahda’nın silahlı çetelerince katledilmiş olan Şükrü Belaid için yayınlanmış olan başsağlığı, dayanışma ve hesap sorma kararlılığı ifade eden bildiri, Tunus halkının açık yarasını dağladı, ama onlara Belaid’in boş yere ölmediğini, dünyanın başka yerlerindeki devrimcileri bile esinlendirdiğini göstererek gönüllerini ferahlattı. Halkın, özellikle gençliğin RedMed’e gösterdiği ilgi son derecede duygulandırıcıydı. RedMed standının önü Forum günleri boyunca tam bir arı kovanyıdı. Bildirilerimizi Forum alanında dolaşarak dağıtırken de uzak bir köşeden “RedMed, RedMed” diye seslenerek zafer işareti yapmaları, yumruklarını kaldırarak selamlamaları RedMed’e başta Tunuslular olmak üzere Arap devrimcilerinin nasıl büyük bir teveccüh gösterdiğinin işaretiydi. Şükrü Belaid bildirisini eline alır almaz gözlerinden yaşlar gelen ve RedMed standında bizimle sohbet ettiği on beş dakika boyunca gözyaşları dinmeyen Nebile’den DİP

kafilesi Tunus’tan ayrılırken havalimanında “sizi tanıyorum, Türksünüz,” deyip, RedMed adımı hatırlamadığı için “ne med’di?” diye soran Rania’ya, Türkiye’ye döndükten sonra bizi telefonla arayıp “bir daha gelin” diyen Saida’dan bizimle uzun uzun tartıştıktan sonra ertesi gün hediyeler getiren Camel’e, anlattıklarımızı derin bir dikkatle dinleyen birçok başı kapalı kadın öğrenciden her yerde DEYK militanı gibi didinen Şiraz’a kadar, büyük dostlarımız oldu. Belaid’in hesabını sormak için İçişleri Bakanlığı’nın önünde gece yapılan ve DEYK olarak katıldığımız protestoda bildirilerimizi Belaid’in partisinin militanları dağıttı. Tunus’un devlet televizyonu Tunisia Wataniya kanalı bile, Filistin yürüyüşü akşamı, yoldaşlarımızın birini kitleye RedMed bildirisi dağıtırken gösterdi!

DİP ve DEYK ekibi, Tunus solunun çeşitli partileriyle bir ilk temas kurdu. Davet üzerine iki ayrı parti ile genel merkez düzeyinde görüşmeler yapıldı. Bunlardan özellikle Şükrü Belaid’in önderi olduğu Birleşik Yurtsever Demokratlar Partisi ile görüşme çok önemliydi, çünkü pratik olarak ortak ne iş yapabileceği konusunda fikir alışverişi ile geçti.

Nihayet, devrimci enternasyonalizm fikrini Akdeniz için güncel hale getirmek için de verimli birtakım görüşmeler yapıldı.

Yaşayan gerçeklikle temas

RedMed’in Tunus’taki özel başarısı bir tesadüfe bağlanamaz. Tunus DSF’ye devrimci

Forum alanında RedMed stantı katılımcıların yoğun ilgisi ile karşılaştı. Herkesle stantta uzun uzun sohbet edildi, RedMed, DEYK ve faaliyetleri tanıtıldı. Tunuslular başta olmak üzere çeşitli ülkelerden gelmiş katılımcılar, RedMed ve arkasındaki partiler hakkında detaylı bilgi alabilmek ya da daha sonra da kurulan sıcak ilişkileri sürekli kılabilmek amacıyla iletişim formunu doldurabilmek için zaman zaman sıra beklemek zorunda bile kaldı!

30 Mart’ta düzenlenen Toprak Günü yürüyüşünde Tunuslu devrimciler bizi bağrına bastı. RedMed, Belaid’in hesabını sormak isteyen Tunusluların elinde bayrak oldu, Tunuslular RedMed bildirimlerini havaya kaldırarak yürüdüler.

'Kızıl Akdeniz'i

n bastı!

Marksist zeminde politika yapmayı benimseyen birçok başka grup da katılmıştı. Ama RedMed'i onlardan ayıran bir şey vardı. Somut durumun somut tahlilinden hareket ederek yaşayan gerçekliği en elle tutulur biçimde öne çıkarmak. DİP ve DEYK genel olarak Arap devriminin, özel olarak Tunus devriminin dinamiklerini saptamış, Tunuslu kitlelerin devrimci enternasyonalist bir çağrıya kulak vereceğini anlamış, ama bununla da kalmayarak Tunus devriminin ve Akdeniz havzası halklarının günbegün yaşadığı sorunları bildirilerinin merkezine yerleştirmişti. Merkezi bildiri Belaid'i ve Tunus devrimi üzerine bir deklarasyonu içeriyordu. Öteki bildirimler, İngilizce ve Fransızca'da RedMed'in nasıl bir site olduğunu ve amacını anlatırken aynı zamanda Akdeniz ülkelerinde yaşanan somut gerçekliği ortaya koyuyordu. Nihayet, İngilizce, Yunanca ve Türkçe olarak üç dilde yayınlanan Kıbrıs bildirisi de adanın bugünkü somut durumuna ilişkin talepler ileri sürüyor, Akdeniz'in bir kriz ve devrim merkezi olduğunu somut bir örnekle ortaya koyuyordu.

İşte bu somutluk, yaşanan gerçekliğin bu şekilde kavranışı, bizden Tunus halkının kalbine giden bir köprü kurdu. Bu köprü, Akdeniz'in kuzeyi ile güneyi arasındaki dayanışmayı geliştirmek için bir ilk adım oldu. Küçük ama mutluluk verici bir adım.

Yukarıda: Dünya Sosyal Forumu'nun açılış yürüyüşünde üzerinde Şükrü Belaid'in resimlerinin olduğu kıyafetler giyen Tunuslu gençler Belaid'in hesabını soracaklarını haykırıyor.

Sağda: "Akdeniz, dünyanın devriminin yeni havzası" şiarıyla yayın yapan, İtalya'dan PCL, Yunanistan EEK ve Türkiye'den DİP'in uluslararası ortak internet sitesi RedMed, Dünya Sosyal Forumu'nun açılış gününden itibaren Tunus'lu devrimcilerle buluştu.

İhtiyaç IV. Enternasyonal

Dünya Sosyal Forumu, hâlâ bildiğimiz gibi. Siyaseti dışlama kisvesi altında sosyal demokrasiyi pompalıyor. Her türlü anti-Marksizmi, "dogmatik" olarak görülen Marksist sosyalizmin karşısında yücelten, tekil mücadele alanlarını birbirinden kopararak iktidar meselesinin önemini gözlerden gizleyen, sınıf mücadelesini mümkün olsa unutturmaya yatkın, görünürde şekilsiz bir demokrasi savunurken perde arkasında ip-leri birkaç ele bırakan bir nitelik taşıyor.

Devrimci İşçi Partisi, 1999 Seattle mücadelesiyle başlayan, Prag, Cenova ve bir dizi başka şehirde devam eden eylemler dizisini yeni bir uluslararası mücadele dalgası olarak selamlamış ve mümkün olduğunca içinde bulunmuştu (Prag, Cenova, Selanik). Ama Brezilya'nın dönem Lula iktidarının yönlendirmesinde oluşturulan Dünya Sosyal Forumu'nu ve onun uzantılarını hiçbir zaman benimsemedi. Bu Forumların radikal bir hareketi massetmeyi amaçladığını ilk günden teşhir etti. Tunus'a buna rağmen gittik. Neden? Çünkü mesele devrimci bir kitleyle temas ve bağlantı sağlamak olunca başka her şey ayrıntı haline gelir. Aslında, Tunus devriminin rüzgârı sayesinde bu DSF'nin eskilerine göre çok daha devrimci ve olumlu bir atmosferi var-

dı. Ama bu DSF'nin küçük burjuva, pasifist, reformist karakterini değiştirmiyor.

Birçok siyasi hareket, bu arada bazı devrimci Marksist akımlar da, en sağda Birleşik Sekretarya'dan ve Britanya'nın "Cliff'çi" olarak anılan ya da "devlet kapitalizmi" teziyle bilinen SWP'si etrafındaki Uluslararası Sosyalizm akımı ile en solda DSF hareketinden bir "Beşinci Enternasyonal" çıkarmayı önüne koyan Workers' Power geleneğine kadar, DSF'yi yeni bir enternasyonalizm saydı. Bu son derecede çürük görüş, bir kere, DSF'nin modern tarihin gerçekten enternasyonalist sınıfı olan proletaryanın damgasını taşımadığını, karakterinin derinlemesine küçük burjuva olduğunu unuttuyor. Ayrıca, DSF'nin sosyal demokrasinin gizli hegemonyası altında kapitalist düzenin varlığının sağlama alınmasına hizmet ettiğini de.

Bugün insanlığa ve onun devrimci eğilimlerini taşımak bakımından merkezi bir önem taşıyan proletaryaya lazım olan işçi partilerinin bir enternasyonalidir, bir dünya partisidir. Bu dünya partisi vardı: 1919'da Ekim devriminin ürünü olarak kurulan Komünist Enternasyonal tam da böyle bir parti idi. Stalinist Sovyet bürokrasisi, 1943'te,

yani tam 70 yıl önce, uluslararası burjuvazi ile işbirliğinin önüne geçmesin diye dağıtılana kadar! 1938'de kurulan IV. Enternasyonal, o günden beri enternasyonalizmin tek odağıdır. Bugün IV. Enternasyonal'in yeniden kuruluşu bunun için bu kadar önemlidir.

Kuruluşunun 75. yılında, IV. Enternasyonal insanlığın krizinin çözümü için her zamankinden daha fazla gereklidir.

DEYK üyesi partilerin bayraklarını sadece orada bulunan DEYK heyeti değil, Tunuslu devrimciler de taşıdı. DİP, PCL, EEK ve PO bayrakları Tunus sokaklarında, devrimin topraklarında dalgalandı.

Biz Kürtleri, Ortadoğu halklarını ve işçi sınıfını asla satmayız

Devletin Öcalan'la yaptığı görüşmeler, geldiği aşamada PKK'nin ateşkes ilan etmesine yol açtı. PKK'nin ateşkes ilanı Öcalan'ın Newroz günü Diyarbakır'da 1 milyon insanın huzurunda açıklanan mesajın ardından gerçekleşti. Öcalan'ın mesajında silah değil siyaset öne çıkıyor tespiti yapılmış, PKK'nin silahlı güçlerin sınır dışına çekilme aşamasına geldiği açıklanmıştı. AKP hükümetinin de çekilme sürecinde operasyon yapmayacağını açıklaması genel bir barış algısı oluşturdu.

Barış işçi ve emekçilerin ortak özlemidir

Barışın sağlanması Türkiye'deki işçi ve emekçilerin ortak bir özlemidir. Buna bir kuşku yoktur. Çünkü Türkü ve Kürdüyle savaşın acısını hem maddi hem de manevi olarak esas olarak emekçi sınıflar çekmiştir. Dahası Kürt halkının ezilmişliği Türk işçisi ve emekçisinin boynuna vurulmuş bir pranga haline gelmiştir. Öyle ki Tekel işçisinden, Zonguldak madencisine, üniversitede harçlara karşı çıkan emekçi öğrenciye, eğitim emekçisine kadar hak arama mücadelesi verirken "PKK'li" olmakla suçlanmayan kalmamıştır. Türk işçisinin damarlarına zerk edilen ırkçı milliyetçi propaganda onu Kürt sınıf kardeşinden koparmış, işçi sınıfını bölmüş ve zayıflatmıştır. Savaş yılları hem acıların, hak ihlallerinin, inkârın, katliam ve işkencelerin hem de tüm işçi ve emekçi sınıfların bir bir haklarının gasp edildiği, sendikal örgütlülüklerin kırıldığı yıllar olmuştur. Tüm bunlar hem halkın bağrından yükselen barış talebinin hem de biz sosyalistlerin barışı savunmasının temelini oluşturmuştur.

Kürt sorunu çözülmeden gerçek bir barış sağlanamaz

Ancak tek taraflı ilan edilmiş olan ateşkes savaşın bittiği anlamına gelmemektedir. PKK henüz silah bırakmadığı için değil; devlet ateşkesle ateşkesle karşılık vermediği için değil; esas olarak 30 yıldır süren savaşın sebepleri ortada kalmamış olduğu için savaş henüz bitmemiş, topraklarımıza barış gelmemiştir. Bu temelde Devrimci İşçi Partisi olarak "barış"ı savunurken savaşın esas sebebi olan sömürgecilik ve Kürt ulusunun ve dilinin eşit olmamasından kaynaklanan Kürt sorununun siyasi çözümünü de ısrarla talep ediyoruz. Bu temelde yaşanan sürece Newroz alanlarında yaptığımız gibi "Barışa ve siyasi çözüme evet!" şiarıyla yaklaşıyoruz.

Bizim ilkemiz ulusların ve dillerin tam eşitliği ve bu ilkedan hareketle tüm ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasıdır. Elbette ki bu illa ki her ulusun ayrılarak kendi devletini kurmasını savunduğumuz anlamına gelmez. Ancak gönüllü bir birlik sağlanacaksa birliği sağlayacak ulusların ayrı devlet kurma hakkı dahil her hakta eşit olması gerekir. Yani Kürt ulusu ayrı devlet kurma hakkı tanındıktan sonra iradesini birlikten ortak yaşamdan yana kullanırsa bunun adı gönüllü birliktir. Devrimci İşçi Partisi bu temelde tüm Ortadoğu uluslarının tam hak eşitliği temelinde sosyalist bir federasyon çatısı altında birleşmesini savunmaktadır.

Peki bu ilkeler ışığında yaşanan sürece baktığımızda Öcalan'ın Newroz mesajından ve bu mesaja BDP'den, PKK'den ve genel olarak Kürt halkından destek gelmiş olmasından bir gönüllü birlik sonucuna varabilir miyiz? Elbette ki hayır! Çünkü müzakere yürütülen kişi bir adada tecrit altında tutulmaktadır, ateşkes ilan edip sınır dışına çekilmesi istenen örgütün binlerce üyesi ve sempatzımanı cezaevlerindedir, Kürt hareketinin içinde olup da legal faaliyet yürüten siyasetçiler KCK adı altında toplanmış ve binlercesi adeta rehine olarak tutulmaktadır, görüşmelerin sürdüğü aşamada Paris'te 3 PKK'li suikaste kurban gitmiş, Kandil defalarca bombalanmış, 8 Mart'ta holiganlar polis gözetiminde Kürt kadınlarına saldırmış, BDP'lilerin Karadeniz'de yürüttüğü siyasi faaliyetler faşist linç girişimleriyle engellenmiştir. Devlet bir yandan görüşme yaparken diğer yandan sürekli bu sürecin kendi istekleri dışına çıkması halinde oynayacağı kartları (suikast, bombalama, askeri operasyon, tutuklama, linç girişimi hatta etnik iç savaş) masanın üzerine sermektedir. Bu noktada gönüllü birlikten, barış sürecinden söz edilemez.

O yüzden Devrimci İşçi Partisi tutsak müzakereci olmaz demiştir. Bu sözünün arkasındadır. Devrimci İşçi Partisi ısrarla Paris'in ve Roboski'nin hesabını sormaktadır. Sormaya devam edecektir ve bu katliamları unutturmayacaktır. Çünkü bu katliamlar açıklığa kavuşmadığı ve sorumluları cezalandırılmadığı müddetçe Kürt sorununun değil Kürt hareketinin çözülme istediğinin kanıtlarıdır.

Devrimci İşçi Partisi gerçek bir barışın sağlanması için Kürt sorununun çözümünde ısrarcıdır. Bugün TÜSİAD da, MÜSİAD da, Fethullah Gülen de, AKP de, CHP de Kürt sorununun çözümünden yanaymış gibi gözükmektedirler. Bu yalandır. Onlar Kürt sorununu çözmek değil Kürt sorundan kurtulmak istiyorlar. Bunu askeri yöntemlerle yapabilmeleri olsalar, Kürt kitlelerini yıldırıp, PKK'yi silahsızlandırmış olsalardı Kürt halkı için sorun daha da büyümüş onlar için ise Kürt sorunu bitmiş olacaktı. O yüzden Kürt sorununun siyasi çözümü olmadan barışın içi boş kalacaktır.

Kürt sorununun siyasi çözümünün temelleri açıktır ve basittir. Türk ile Kürdün, Türkçe ile Kürtçenin tam eşitliğinin sağlanmasıdır. Kürt halkı, kendi dilediği gibi yaşayabilmesi için kendisinin özgürce belirlediği bir statüye kavuşmalıdır. Demokratik Toplum Kongresi 14 Temmuz 2011'de Demokratik Özerklik adı altında kendi arzularını statüyü ilan etmişti. Bu statü ayrı bir devlet değil aynı devlet çatısı altında hak eşitliği temelinde özerk bir yönetimi öngörüyordu. Devrimci İşçi Partisi temel aldığı ilkeler uyarınca bu ilanı "Kürt halkı Bastılarından özgürleşiyor!" başlıklı bildirisıyla derhal selamladı ve destekledi. Bugün Öcalan'ın tutsak bir müzakereci olarak bu talepten vazgeçmesi ne Kürt halkının DTK kararında cisimleşen iradesini ne de bizim bu iradenin arkasındaki desteğimizi ortadan kaldırmaz. Devletin, elindeki olanakları kullanarak geri adım attığını gösterir.

Savaş eğer siyasetin şiddet araçlarıyla sürdürülmesiye barış da aynı şekilde siyasi

mücadelenin kopmaz bir parçasıdır. Dolayısıyla da barış yapılırken siyasi savaşın ortaya koyduğu güç dengesi uyarınca geri adımlar ve tavizler mümkündür, meşrudur. Barış masası savaş alanının üzerinde kurulur.

Dolayısıyla Kürt siyasi hareketinin taleplerini aşağıya çekmesi bizim Kürtlerin tam hak eşitliğini savunmaya devam etmemizi engellemez. Çünkü işçi sınıfının çıkarı hakim sınıflardan farklı olarak Kürt sorundan kurtulmaktan değil Kürt sorununun çözümünden yanadır. Dolayısıyla enternasyonalist bir parti olarak Devrimci İşçi Partisi, gözü yaşlı sol liberaller gibi Kürt hareketine devletin taleplerini kabul ettirmek için aracılık yapmadığı gibi kapıkulu ulusal solcular gibi de devletin arkasına sığınıp Kürt hareketine siyasi saldırıda bulunmaz.

Ancak yine enternasyonalist bir parti olarak Devrimci İşçi Partisi, ne Türk ne Kürt ne de başka bir ulusun çıkarları temelinde değil uluslararası işçi sınıfının çıkarları temelinde hareket eder.

AKP ve sermaye barışa fesat karıştırıyor

Yaşanan sürece sınıf çıkarları temelinde baktığımızda ise burjuvazinin AKP eliyle barış sürecine fesat karıştırdığını sadece Kürt hareketini tasfiyeye yeltenmediğini aynı zamanda barış sürecinin içine sermayenin sınıf saldırısını ve emperyalist çıkarları gizlediğini görmekteyiz. Nedir bu gizlenenler?

Birincisi AKP açıkça bu süreci Erdoğan'ın başkanlığında giden bir yolun parçası olarak tasarlamıştır. İkincisi Kürt halkının eşitlik talebinin anayasal bazı dayanak noktalarına kavuşması yönündeki beklentisi, "ekonomik anayasa" adı altında sermayenin çıkarlarına göre düzenlenmiş bir anayasaya destek için istismar edilmektedir. Üçüncüsü Kürtlerin özerklik talebi Avrupa yerel yönetimler şartına indirgenerek bir yandan BDP'li belediyelerin hareket alanı genişletilirken taşeronlaşmanın, bölgesel asgari ücretle Kürt illerinin ucuz işgücü cenneti haline getirilmesinin, eğitim ve sağlıkta özelleştirmenin kendi kaynağını bulmak zorunda olan özerk yerel yönetimler eliyle azdırılmasının önü açılmaktadır. Nihayet dördüncüsü ve belki de en önemlisi

Kürt sorunundan kurtulan Türk tekelci sermayesi önce Kerkük petrollerine ulaşmak ve bölgedeki emperyalist planlarda öteden beri arzuladığı rolü kapmak niyetindedir ki bu "barış" adı altında daha büyük ve kanlı savaşlar demektir.

İşte Batıcı-laik ve İslamcısıyla Türk tekelci sermayesinin barışa karıştırdığı fesat budur. Devrimci İşçi Partisi bunu görmüş ve Newroz'a çıkarken "Barışa ve siyasi çözüme evet" demekle yetinmeyerek "Tasfiyeye, başkanlık sistemine, ekonomik anayasaya ve petrol kavgasına hayır" şiarını yükseltmiştir.

Hükümet ile müzakereye evet AKP ile ittifaka hayır!

Bu sadece işçi sınıfına ve sosyalistlere bir politik hat çağrısı değildir aynı zamanda da Kürt hareketine bir çağrı ve uyarıdır. Zira gerek Öcalan'ın açıklamaları gerekse de Kürt hareketinden gelen yaklaşımlar barış süreci adı altında Kürt hareketinin, AKP'nin ve sermayenin bu sınıf düşmanı hedefleriyle uzlaşmaya yatkın olduğunu göstermektedir. Daha önce de ifade ettik. Barış masasındaki tavizleri ve geri adımları anlayabiliriz ancak müzakere edilen güçle siyasi bir ittifak kurulması bambaşka bir şeydir.

Öcalan İmralı'da BDP milletvekilleriyle yaptığı ve daha sonra tutanakları basına sızan görüşmede "Başkanlık sistemi düşünülebilir. Biz Tayyip Bey'in başkanlığını destekleriz. Biz AKP ile bu temelde bir başkanlık ittifakına girebiliriz" ifadelerini kullanmıştır. Gültan Kışanak da bu görüşe paralel açıklamalarda bulunmuştur. Bunlar müzakereye ötesine geçilerek bir ittifak ilişkisine doğru ilerleyiştir. Sırrı Süreyya Önder'in aktardığı "Bütün Ortadoğu'daki demokratik bir siyaset ve barış için birlikte çalışabiliriz, Muhterem Fethullah Gülen'e selamlarımı söyleyin. Onu en iyi anlayan benim" türü cümleler bu ittifakın çok boyutlu olduğuna dair işaretler verirken Öcalan'ın yine Newroz mesajında "İslam bayrağı altında ortak yaşam" vurgusu bu ittifakın pragmatik bir yönelişin ötesine geçerek ideolojik bir ittifakın da gündemde olduğunu göstermektedir. Devrimci İşçi Partisi olarak Kürt halkının tüm haklı taleplerinin arkasında olduğumuzu ve bunun

işçi sınıfının çıkarlarını yansıttığını söylüyoruz. Aynı anlayışla ve aynı gerekçeden hareketle de sermayenin sınıf saldırısının yürütücüsü konumundaki Erdoğan'ın başkanlığına yani tekelci sermayenin daha güçlü bir saldırı için saflarını tahkim etmesine karşıyız. Haliyle de Kürt hareketinin herhangi bir düzeyde bu tür bir ittifaka girmesine de kati surette doğru bulunuyoruz.

Sermayenin ve AKP'nin politikası: "Petrol için Kürtlerle barış Araplarla savaş!"

Kürt sorununun uluslararası niteliği bu olası ittifakın bölgenin ve giderek tüm dünyanın emekçi sınıflarının çıkarlarını ilgilendiren sonuçlar doğurmasına yol açacaktır. Özal'ın 1. Körfez Savaşı esnasında "bir koyup üç alacağız" şeklinde formüle ettiği emperyalizmin yanında savaşmak ve Araplara karşı Kürtlerin hamiliğine soyunarak Misak-ı Milli sınırları içinde olup da anlaşmalarla Türkiye sınırları dışında kalan Musul ve Kerkük'ü kapsamayı, petrol ve enerji yataklarına ulaşmayı hedefleyen proje (2. Cumhuriyetçilik olarak da bilinmektedir) hala yürürlüktedir. Dünya ekonomik krizinin arka planı oluşturduğu süreçte Kerkük petroleri Türk tekelci sermayesinin iştahını kabartmaktadır. Sermayenin bu iştahı kendi aralarındaki sert kavgaların bile önüne geçmiş batıcı-laik sermaye ile İslamcı sermayeyi aynı ülkü etrafında birleştirmiştir. Ancak bu ülküye ulaşmak için Türkiye içindeki Kürt sorunundan "kurtulmaları" gerekmektedir. Türkiye'de savaş sürerken Kürtlere Ortadoğu'da hamilik yapmak olanaksızdır. Ne var ki dünya halkları sayısız vahim deneyimle bilmektedir ki petrol kavgası hiçbir zaman barışçıl olmamış her zaman petrole işçilerin ve emekçilerin kanı bulaştırılmıştır. Bugün de Kerkük petroleri Irak'ta merkezi hükümetin tanklarıyla peşmergeleri karşı karşıya getirecek kadar büyük bir ihtilaf konusudur. Dolayısıyla Türk sermayesi için bu siyaset "Kürtlerle barış Araplarla savaş" şeklinde özetlenebilir.

Kürt hareketi AKP ile geliştirdiği ittifak siyasetini Kürt sermayesinin de basıncıyla genel olarak Türk sermayesi ile bir ittifaka dönüştürürse bu haklı bir özgürlük mücadelesinin yürütücülerini haksız bir savaşın ortakları haline bile getirebilir.

Ortadoğu denklemine emperyalizmin de çıkarlarıyla örtüşecek bu tür bir savaşın, Suriye'de iç savaş, İsrail-İran gerginliği aynı anda ABD-Türkiye-İsrail stratejik ittifakının yeniden güçlendirilmesi bağlamında nasıl sonuçlar doğurabileceği açıktır. 30 yılda en az 30 bin cana mal olan (TBMM komisyonu rakamlarıyla 8 bini kamu görevlisi 22 bini PKK'li olmak üzere) savaşın yıkımını başlar başlamaz kat be kat açacak kanlı maceralardan bahsediyoruz.

Devrimci İşçi Partisi programından...

Devrimci İşçi Partisi, bütün ulusların ve dillerin eşitliğini, ulusların kendi kaderini tayin hakkını ve halkların kardeşliğini savunur. Gerek bölgemizde gerekse dünyada ezilen ulusların haklı mücadelelerinin, emperyalizmin kullanabileceği bir yara haline gelmeden uluslararası proletaryanın desteği ile yürütülmesi için çaba gösterir.

Kürt halkı, I. Dünya Savaşı ertesinde, emperyalistlerin haritasını çizdiği bir Ortadoğu'da dört ülke arasında paylaştırılmış topraklarda yaşayan bir halktır. Dünyanın, tanımlanmış bir coğrafyada yaşayan ve kendi devleti olmayan en büyük nüfusa sahip halkıdır. Dolayısıyla, Kürt sorununun esas çö-

zümü Ortadoğu çapında olmak zorundadır. Türkiyeli Kürtlerin politik, kültürel, ekonomik hakları için mücadeleleri bütünüyle haklı bir mücadeledir. Devrimci İşçi Partisi, bu mücadelede Kürt halkının bütün haklarının verilmesinden yanadır ve bu doğrultudaki bütün taleplerini kendi talepleri olarak görür ve sahiplenir. Parti, Türkiye'de devrimin ilerlemesinde kilit görev olarak mücadele içindeki işçi sınıfı ile kendi özgücüne dayanarak özgürleşme mücadelesine girmiş Kürt halkı arasında bir ittifak kurmayı önüne koyacaktır. Kürt halkı ileriye doğru yürüdüğü sürece bu ittifak işçi sınıfının devrimci politikasının anahtarlarından biridir.

Ne yazık ki Öcalan'ın Newroz mesajı sermayenin bu hevesleriyle örtüşür bir biçimde Misak-ı Milli vurgusuna taşınmaktadır. Üstelik Türkiye devletinin sınırları içinde ortak yaşam anlamında değil tam da 2. Cumhuriyetçi projenin perspektifiyle Suriye ve Irak'ta yaşayan Kürtleri "Misak-ı Milli'ye aykırı şekilde parçalanmış" olarak tanımlayarak. Bu tür bir maceradan Türk sermayesi ve para için kendi halkını satmaktan hiçbir zaman geri durmamış Kürt patronları ve toprak sahipleri dışında işçi, emekçi ve yoksul yığınların çıkarımın olabileceğini düşünmek olanaksızdır.

Kardeşliğin adresi emperyalist savaş alanları değil, sınıf savaşının meydanlarıdır!

Bayrağına "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" yazmış bir parti olarak buradaki tutumumuz nettir. Türk ve Kürt halkının kardeşliği emperyalist bir paylaşım savaşı olan I. Dünya Savaşı'nın Çanakkale cephesinde değil, Ermenilere ve Rumlara karşı Osmanlı'nın Müslüman tebası olarak savaşırken değil, Newroz alanlarında, Tekel çadırlarında, Zonguldak madenlerinde, üniversite kampüslerinde, eğitim emekçilerinin mücadelesinde, 8 Mart'larda, 1 Mayıs'larda yeşermiştir, sağlamlaşmıştır. Barış da siyasi çözüm de aynı alanlardan yükselecektir.

Radikal gazetesinden Ezgi Başaran Ahmet Türk'ten duyduğu cümleleri aktarıyor: "Sosyalist dostlarımız Kürtler bizi satıyor demesin. Bizler çok acı çektik. Bizi de anlayın. Bu fırsatı kaçıramayız." Belli ki Kürt hevalerimizin de içine sinmiyor ama bu sözler kaygılarımızı da ne yazık ki güçlendiriyor. Bizim söyleyeceğimiz tek bir şey olur Kürt hevalerimize: "Biz sizi hiç satmadık satmayacağız da. Ama Arap halkını da, İran halkını da ve en önemlisi işçi sınıfını da hiçbir zaman satmadık satmayacağız!"

Levent Dölek

Hani AKP faşistti?

Barış, çözüm, müzakere vb. adlarla anılan ve iktidarın Öcalan'la görüşmeleri temel olarak sürdürdüğü süreç dolayısıyla Türkiye solunun başta HDK'nın bazı bileşenleri ve Halkevleri olmak üzere önemli bir kısmı büyük bir açmaz içine düşmüş durumda. AKP'yi ve AKP iktidarını faşist olarak niteleyen Türkiye sosyalist hareketinin Halkların Demokratik Partisi içinde BDP ile birlikte hareket edenleri aynı faşist partinin başlattığı süreci desteklemekte beis görmüyorlar. Eleştirel yaklaşım tamamen kaybolmuş durumda. Kürt hareketi ile ittifak yerine ona iltihak etmeyi tercih eden bu güçler, Türk tekelci sermayesinin asıl amacının Kerkük petrolerine ulaşmak, Kürt hareketini tasfiye etmek, barış ve çözüm özlemini başkanlık sistemi ve işçi düşmanı ekonomik anayasa için rehin almak olduğunu ya görmüyorlar ya da görseler de açıkça söyleyemiyorlar.

Buradan çıkan sonuç açıktır. AKP'ye yönelik faşist nitelmesi bilimsellikten uzak Stalinist dogmalardan beslenen bir küfürname den ibarettir ve gerçeğin ufak bir fiskeyle yıkılmıştır. Stalinist dogma faşizmi finans-kapitalin en kanlı, en gerici, en şoven vb. diktatörlüğü olarak tanımlar. Bu tanımlama sanki faşizme nefret kusan bir yaklaşım gibi görünse de içinde finans-kapitalin en kanlı, en geri, en şoven olmayan kesimleriyle ittifak arayan reformist bir halk cephesi yönelişini barındırır. Trotskiy'in Marksist yöntemle ortaya koyduğu analizde ise faşizm, burjuvazinin demokratik, parlamenter, hatta askeri ve bonapartist rejimlerle devrimi bastıramadığı koşullarda iktidar tekeli faşist partiye bırakmak zorunda kalması ancak, karşılığında faşist çetelerin kitle terörü aracılığıyla işçi sınıfının tüm örgütlerinin dağıtılmasıdır. Devrimci Marksist tahlil her gericiliğe faşist demez. Dolayısıyla hem faşizme karşı özel mücadele yöntem ve taktiklerinin gerekliliğini kavrar hem de faşist olmayan burjuva partilerinin ve rejimlerinin en demokratik olanlarının bile gerici karakterini tespit eder.

Oysa AKP'yi sabah akşam faşistlikle suçlayanlar büyük bir şaşkınlık içinde. Müttefikleri Kürt hareketi, "faşist" AKP ile başkanlık sistemi, anayasa ve Avrupa yerel yönetimler şartının ötesinde Misak-ı Milli sınırlarını yani Musul ve Kerkük'ü içine alan siyasi bir ittifakı gündemine almış durumda. Bunlarda siyasi bir ittifak arayışı yok diyemezsiniz. Barış masasında taviz de verilir geri adım da atılır. Bunlar anlaşılır ama hiçbir zaman karşınızdakinin siyasi projelerini desteklemek (başkanlık sistemi, anayasa), toplumsal desteğini arttırmak için görev almak (akıl insanlar) ya da ideolojisini kendinizinkinin içine katmak (İslam kardeşliği) zorunda değilsinizdir.

Bu yüzden açıktır ki BDP ve dolayısıyla HDK için AKP, bugünlerde burjuvazinin en kanlı, en gerici, en terörist kesimi değildir. Stalinist dogmanın mantığı (mantıksızlığı) sosyalist hareketin hatırı sayılır bir kesimini AKP ile pragmatik bir ittifakin yedeği konumuna getirmiştir.

HDK dışında da aynı çelişkiler yaşanıyor. En acıklı durumu Halkevleri çevresi yaşıyor. Kürt sorununda, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını hiçe sayarak Kürtlerin gönüllü olup olmadığını sormadan "kardeşliğin ülkesini" kuracağız diyen Halkevleri, Kürt hareketinin bağımsızlık ve devrim perspektifinden tamamen kopmasından ve kaderini ortak ülkeye bağlamasından epey memnun gözükmektedir. Dolayısıyla da sürece destek vermektedir. Halkevleri'ne bakarsanız bu destek AKP'ye değil AKP'ye karşı Kürt hareketindedir. Ama büyük çelişki orta yerde durmaktadır. Halkevleri AKP'ye karşı Kürt hareketini desteklemektedir ama Kürt hareketinin AKP'ye ne kadar karşı olduğunu sorgulamamaktadır. Çünkü sorguladığı anda kendini barış müzakerelerinin yanı sıra "faşist" bir partiyle yapılan siyasi ittifak tartışmasını destekler konumda bulacaktır.

Halkevleri açıkça ilan etmese de bu gerçekten kaçamamakta ve kendini, faşist bir partiye samimiyet testi yaparken bulmaktadır. Sendika.org'un Aktüel Gündem bölümündeki 4 Nisan tarihli "Sömürüye, savaşa, gericiliğe karşı... Bir de sosyal şovenizme karşı.." başlıklı yazıda aynen şunlar söylenmektedir: "Bu konuda 'samimiyet testi' AKP ve Tayyip Erdoğan için yapılmak zorunda. Birçok gösterge sayılabilir ancak birkaç tanesi bile yeterli olacaktır bunun için. İlki, CHP'nin bu sürece olumlu bir pozisyonundan aktif katılımının sağlanması. Ve MHP'nin yalnızlığa mahkûm edilmesi. Böyle bir taraflaşma, seçmen oranı düşünüldüğünde yaklaşık % 80 eder ki bu da toplumsal onayın sağlanması için çok büyük bir ilerlemedir. (Böyle bir durumda 'akıl adamları' bile gerek kalmayabilir)." AKP'den CHP'yi olumlu bir pozisyonundan sürece katması bekleniyorsa, demek ki AKP olumlu taraftadır. İkinci samimiyet testine bakın: MHP'nin yalnızlığa mahkûm edilmesi! Faşizm faşizmi yalıtacak! Böyle faşizm dostlar başına...

Biz Marksistiz. Bu yüzden AKP'yi hiçbir zaman faşist olarak nitelemedik. Ama bir burjuva partisi olduğu için hiçbir zaman da AKP'nin içinde aktif olarak yer aldığı bir projeyi desteklemeyi aklımıza getirmedik, AKP'yi olumlu tarafta görmedik, değerlendirmedik. AKP'nin gericiliği sınıfsal karakterinden gelir; kanlı, vahşi, terörist vb. olmasından değil. Demek ki şaşırılmamak için Marksizm'den şaşmamak gerek!

Newroz İstanbul

Devrimci İşçi Partisi, örgütlü olduğu tüm şehirlerde, "Barışa ve siyasi çözüme EVET, tasfiyeye, başkanlık sistemine, ekonomik anayasaya, petrol kavgasına HAYIR!" şiarıyla Newroz meydanlarındaydı

Suriye'de eski mektuba yeni zarf

Hatırlanacaktır, Türkiye'nin desteğiyle İstanbul'da kurulan Suriye Ulusal Koalisyonu (SUK) bir süre sonra kapsayıcı bulunmamış, yerine Katar Doha'da yeni bir yapı kurulmuştu. Bu, Türkiye'nin Suriye muhalefetine yaptığı yatırımı çarçur etmiş, ABD Türkiye'ye "sen yapamadın geri çekil" mesajı vermişti. Türkiye'nin Ortadoğu'da mezhep savaşını körükleyen ve Sünniliğin hamiliğine soyunan gerici politikaları sonucu, Rojava'da başta Serekaniye olmak üzere El Nusra gibi çetelere destek verdiği biliniyordu. ABD ve İsrail'in Türkiye'den farklı olarak El Nusra Cephesi gibi El Kade bağlantılı gruplara farklı baktığını, bu anlamda Türkiye ile çeliştiklerini şimdilik not edelim. Doha'da olan, Türkiye'nin Suriye iç savaşında rütbesinin indirilmesiydi. Doha'da kurulan Suriye Ulusal Devrimci ve Muhalif Güçler Koalisyonu (SDMK) selefinden daha kapsayıcı ve merkezi bir yapı olarak tasarlandı.

ABD'nin önderliğinde Suriye muhalefetinin merkezleştirilmesi iki sonucu doğurdu. Birincisi, kontrolden çıkabilecek İslamcı unsurlar kontrol altına alınıyor ve bağımsız davranması engelleniyordu. İkincisi ise çoktan kontrolden çıkmış El Nusra Cephesi, Esad karşıtı birleşik cepheden tecrit ediliyordu. Çok geçmeden ABD ve İsrail'in ikinci hamlesi, El Nusra Cephesi'ni terör örgütleri listesine koymak oldu. Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) yetkilileri, bu hamleye karşı El Nusra Cephesi'nin Suriye "devrimi"nin bir parçası olduğunu söylediler. El Nusra Cephesi'ne sahiplenme, zaten bin bir başlı Suriye muhalefetinin daha da parçalı hale getirmeye karşı bir yöntemden ibarettir. Çünkü Özgür Suriye Ordusu'na bağlı Faruk Tugayları ile El Nusra Cephesi arasında aylardır çatışmaların devam ettiği bilinmektedir. ÖSO, El Nusra Cephesi'yle kozlarını Esad sonrası dönemde paylaşmak isterken ABD, Irak'tan çıkardığı derslerle bu yaklaşıma kredi tanınamaktadır.

SUK'u dağıtan ABD, SDMK'nın başına Şam Emevi Camii eski imamı Moaz El Hatib'i getirdi. El Hatib'in gerek dini pozisyonu gerekse Şam'ın köklü bir burjuva ailesinden gelmesi, tercih edilme nedeniydi. Ancak Moaz El Hatib'in son dört ayındaki uzlaşmacı perspektifi, pasifize edilmesine neden oldu. Hatırlayalım, Hatib, Esad rejiminin temsilcileriyle görüşebileceğini ifade etmişti. Bu açıklama, Özgür Suriye Ordusu içinde tepkilere neden olurken Hatip açıklamalarının kişisel görüşü olduğunu ilave etmişti. Hatip'in gözden düşmesinin sebeplerinden biri bu açıklamalarda gizlidir.

İstanbul'da yapılan SDMK toplantısında, Geçici Hükümet kuruldu ve başına ABD vatandaşı Hasan Hito getirildi. Hatip ve Koalisyon üyesi 12 kişi istifa etti. Bu Hatip'in ikinci istifası. Emperyalistler Hatip'i ikinci kez istifadan vazgeçirerek Arap Birliği toplantısında Suriye'nin kolтуğuna oturtular.

Hito'ya gelince, onun başkanlığı, kör göze parmak sokmaktan başka bir şey değildir. Emperyalistler, kendi yandaşı işbirlikçilerinin bağımsız karar almasını bile engellemektedirler. Hito, ABD ve İsrail çıkarlarının doğrudan temsilcisidir. Nitekim Özgür Suriye Ordusu ve Koalisyon üyesi diğer güçler Hito'yu tanımadıklarını ilan ettiler. Suriye muhalefetindeki bu çatlak onarılamaz değildir. Suriye muhalefeti arasındaki bu geçici anlaşmazlıkta devreye giren AKP ve Davutoğlu olmuştur. Hito'yla görüşen Davutoğlu, Hito'ya yeni hükümetin kapsayıcı olması gerektiğini söylemiştir.

Geçici hükümetin kurulması, Suriye muhalefetinin parçalı yapısına rağmen emperyalizmin basıncının bir ürünü olarak okunmalı. Suriye muhalefetinin uluslararası camiada Suriye'nin tek ve meşru temsilcisi olarak kabulü ancak böyle bir yönetim mekanizmasının kurulmasıyla mümkün olabirdi. Hito'nun başkanlığındaki ayrıntı ise Kürt olmasıdır. Suriye'nin ulusal ve mezhepsel dağılımını dengede tutacak Kürtlerdir. Suriye'nin kuzeyini hâkimiyeti altına alan Kürtlerin statü talebi hiçbir zaman Koalisyon tarafından kabul görmemiştir. Şimdi bir Kürt, Suriye'nin Misak-ı Milli'sini savunan bir hükümetin başına atanmıştır. Kürtlerin ve onun önderliğindeki PYD'nin muhalefetin bir parçası haline gelmesi, iç savaşta beraberlik durumunu değiştirebilir. İlla da PYD'nin SDMK'ya katılması gerekmez, gayri resmi bir-

Suriye'de yaşanan iç savaş, beraberinde bir iç savaşı daha tetikliyor. Esad rejimine karşı ayaklanmada 2. yıl dolarken Suriye muhalefeti içinde çetin bir iç savaş yaşanıyor. Suriye muhalefetinin, bölgenin gerici üçlüsü (Türkiye-Katar-S. Arabistan) ve ABD tarafından merkezleştirilmesi çabaları devam ediyor. Bu çabalar, yeni bir şeye işaret etmiyor. Suriye'de Esad'a karşı savaşan güçler kendini tekrarlıyor. Nasıl mı? Bakalım.

"Özür"ün anlamı

Netanyahu ile Erdoğan karşılıklı özür dilediler. Genellikle halk, işin sadece İsrail başbakanının özür dilemesiyle ilgili yanını biliyor. Oysa, Netanyahu Erdoğan'a 22 Mart'ta telefon edip özür dilemeden önce, Erdoğan bir Danimarka gazetesine verdiği röportajda Şubat ayında Viyana'da Siyonizm aleyhine söylediği ağır sözleri üstü kapalı biçimde geri almıştı. Erdoğan'ın özürü çok daha ciddidir: Netanyahu, "operasyonel hatalar" için özür diledi. Ama Erdoğan tarihi bir "hata" için!

Özür dileme olayının üzerinde durulacak böyle birçok boyutu var. Ama bunların en önemlisi özür olayının as-

lında Ortadoğu'da bir savaş hazırlığının üst düzeye çıkmış olduğunu göstermesi. Netanyahu'nun özüründen büyük bir "milli gurur" vesilesi çıkarırlar, bu jestin Obama'nın basıncı altında yapıldığını hatırlasalar iyi ederler. Obama, olayın ertesinde Türkiye ve İsrail'den "bölgedeki en önemli iki müttefikimiz" olarak söz etmiştir. Pekiyi, neden böylesine ısrarlı biçimde iki ülkenin arasını yapmıştır Obama? Muhtemelen Suriye'de veya biraz daha orta vadede İran'da bir müdahaleye hazırlanmak için. ABD'nin yeni dışişleri bakanı John Kerry'nin bir ay içinde Türkiye'ye ikinci defa gelmesini hayırlı bir şey gibi görmek mümkün mü?

likteliklerle de PYD, emperyalizm destekli Suriye muhalefetinin içinde yer alabilir.

Suriye'deki Kürt halkı, büyük bedeller ödeyip elde ettiği kazanımları, emperyalizmden bağımsız mücadele cephelerini örmekle müdafaa edebilir. PYD'nin son süreçte strateji değiştirmesi güçlü bir ihtimal olarak karşımızdadır. Öcalan ile devlet arasındaki müzakere konularından biri de Rojava'daki Kürt atılımının Suriye muhalefetine entegre olması olabilir. Halep'te Özgür Suriye Ordusu militanlarına PYD kontrolündeki Kürt mahallelerine giriş izni verilmesi, PYD açısından yeni bir yönelimdir. Bu sadece PYD açısından değil Ortadoğu'da kanlı mezhep savaşları-

na Kürt halkının da dâhil olması anlamına gelir.

Bir yandan muhalefet içinde iç savaş sürerken, bir yandan da Esad diplomatik açıdan her geçen gün yalıtılıyor. Düne kadar Lübnan hükümeti Esad'ın müttefikleri idi, çünkü Lübnan başbakanı Necip Mikati, Sünni olsa da Hizbullah sayesinde ayakta duruyordu. Ama geçtiğimiz günlerde Mikati tam da Suriye iç savaşı ile bağlantılı olarak Hizbullah ile artık anlaşmadığı için istifa edince, Esad bir müttefikten daha yoksun kaldı. Şimdi gözler Irak'ta, Şii toplumu içinde başbakan Maliki ile Mukteda es Sadr arasındaki mücadelenin seyrinde.

Gerçek gazetesi ve Devrimci Marksizm dergisi abonelik kampanyası

**Gerçek'çi ol,
devrimi iste!**

Yıllık abonelik bedeli
Gerçek 25 ₺
Devrimci Marksizm 25 ₺

Abonelik isteği için e-posta adresi: iletisim@gercekgazetesi.net

Burjuvazinin petrol kardeşliği

Öcalan'la başlayan görüşmeler ve Newroz'da silahlı mücadeleye son verme çağrısı ile PKK'nin ateşkes ilanına uzanan süreç, burjuvazinin çatışma halindeki güçlerini bir araya getirdi. Sürecin yürütücüsü konumundaki AKP'nin durumu ortada. İslamcı burjuvazi içinde yer alan ama Erdoğan ve AKP yönetimi ile çelişki içindeki Fethullah Gülen'in de bu sürece "gerekirse el de öpülür etek de" diyecek kadar destek verdiği görülüyor. Gülen Cemaati'nin daha önce Oslo görüşmelerinden sorumlu tuttuğu MİT müsteşarının yargılanması için bastırıldığı ve bu temelde Erdoğan'la karşı karşıya geldiği düşünülürse bu destek önemli bir dönüşe işaret ediyor. İslamcı burjuvaziyi kendisine rakip gören, AKP ile de sürekli bir çatışma içinde olan TÜSIAD'ın da süreci desteklediğini görüyoruz. TÜSIAD'ın eski başkanı Ümit Boyner'in süreçte rol alacak bir akıl insanlar heyeti için adı geçiyor. TÜSIAD Başkanı Muharrem Yılmaz ise, süreci desteklediklerini açıklamanın ötesine geçerek uzlaşma olduğu takdirde başkanlık sistemine de yeşil ışık yaktıklarını söyledi.

Batıcı-laik burjuvazinin önde gelen siyasi temsilcisi CHP'nin durumu ise karışık bir görünüm arz ediyor. CHP esas olarak PKK'nin silahsızlandırılmasına yönelik AKP'nin başlattığı sürece "kredi açmış" bulunuyor. Ancak gerek tabandan ve parti içindeki daha milliyetçi kanattan gerekse de MHP'den gelen basınç, CHP'nin yalpalamasına neden oluyor.

Öcalan'la görüşmelerin yapıldığı sırada, CHP'li milletvekillerinin tutuklu olması-

nın yanı sıra eski genelkurmay başkanı İker Başbuğ'un darbe teşebbüsünden ve terör örgütünden suçlanması, ister istemez CHP'yi daha muhalif bir konuma yerleştiriyor. Diğer yandan da CHP'nin İslamcı burjuvazi içinde Gülen cemaatiyle öteden beri var olan ilişkilerini güçlendirerek AKP'ye karşı pozisyonunu güçlendirmeye çalıştığını görüyoruz. Son olarak doğrudan Fethullahçı bir kurum olan Türk Amerikan Birliği'nin davetlisi olarak ABD'ye giden CHP heyeti orada hem cemaatle hem de ABD'lilerle temaslarda bulundu. CHP heyetleri dönem dönem ABD'ye gider ve emperyalizmin sadık hizmetkârları olarak kendilerini hatırlatmayı ihmal etmezler. Ancak bu sefer Gülen cemaatinin gördüğü aracılık işlevi, hem cemaat için hem de CHP için AKP'ye karşı bir ittifak perspektifinin alternatif olarak bir kenarda tutulduğunu gösteriyor.

Burjuvazinin düşman kardeşlerinin Öcalan'la görüşmelerin başlamasıyla birbirine yaklaşması ilginç karşılanabilir. Ne var ki bu yakınlaşmanın ne Öcalan'la ne de barışla doğrudan bir ilgisi yok. Türk burjuvazisi bu süreçte barış, kardeşlik, eşitlik değil petrol görüyor. Gözlerini hep birlikte Kerkük'e ve oradan gelecek kârlara dikeyyor. Günde 30 milyon dolarlık yılda 12 milyar dolarlık gelir vadeden gaz ve petrol hepsinin ağızını sulandırıyor. Ancak bu süreç hem içeride hem de bölgede hiç de pürüzsüz işlemeyecektir. Daha önce defalarca olduğu gibi olası bir yeni yol kazasında burjuvazinin düşman kardeşleri birbirlerinin gözlerini oymak için birbirlerini kolluyor ve ellerinde koz biriktiriyorlar.

Mustafa Suphi'nin Partisi (TKP)

Bu çalışma Mustafa Suphi'nin kurduğu TKP'nin (Türkiye Komünist Partisi'nin) tarihi ve siyaseti üzerinedir. Ne var ki, bir TKP tarihi olarak algılanması doğru olmaz.

TKP'nin geçirdiği evrim süreçleri üç nokta belirginleştirilerek incelenmiştir. Birinci alan, TKP'nin burjuvaziyle ilişkilerini kapsamaktadır. İkinci alan burjuvazinin iktidarına karşı TKP'nin savunduğu devrim sorununu içermektedir. TKP'nin savunduğu devrim anlayışı, TKP programları üzerinden eleştiri süzgecinden geçirilmiştir. Üçüncü alan ise TKP'nin likidasyon süreciyle ilgilidir.

Bu kitap bir tarih ve siyaset çalışması olduğundan dolayı belgelere dayanmaktadır. TKP arşivi büyük ölçüde gözden geçirilmiş, konuyla ilgili belgeler aktarılmıştır.

TKP'nin sıralarından Nâzım Hikmet gibi binlerce komünist yetişmiştir. Yaşamlarını partileri için ortaya koymuşlar; işkenceye, hapis yaşamına, sürgüne katlanmışlardır. Mustafa Suphi'nin partisine emeği geçmiş, daha hâlâ siyasal kimliğini koruyan tüm TKP üyeleri saygıyı ve onuru hak eder. TKP geleneğinin eleştirel incelenmesi, ideolojik yanlışların gösterilmesi, onların kavgalarını lekelemez.

Mustafa Suphi'nin Ekim Devrimi içinde oluşmuş devrimci geleneğinin canlanmasına bu kitabın yardımcı olması umuduyula...

Şiar Rişvanoğlu

“Akil” Kürt kadını yorumu: Ne platonik barış, ne platonik çözüm!

“Ez ji te re, tu ji kê re?”
 (“Ben senin için, sen kimin için?”)
Kürt Atasözü/Atasözü

Newroz'dan beri bütün Türkiye ve Kürdistan coğrafyası, Kürt sorununda barışa ve çözüme ilişkin önerileri, düşünceleri, uygulamaları tartışıyor. Biz de; Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına duyduğumuz inançla, bu süreçte ilişkin esaslı noktalardaki bazı eleştirilerimizle birlikte, enternasyonalizm adına barışı, ona eşlik etmesi gereken siyasi çözümlerle birlikte sonuna kadar destekliyoruz. Ancak ne Kürt halkının on yıllardır barışa susamışlıkla duyduğu haklı heyecan, ne sürecin çelişkili hızı, eleştirel düşüncüyü elden bırakmamıza ve bazı somut gerçeklikleri gözden kaçırmamıza neden olmamalı.

Kimilerine fazla temkinli gelebilecek bu yaklaşımın arkasında en yakın örnek olarak Ekim 2009 AKP'nin “açılım” diye pazarladığı dönem sonrası yaşanan dramlar, skandallar var. Hatırlanacak olursa Öcalan'ın çağrısı üzerine 19 Ekim 2009'da, PKK'nin Kandil ve Mahmur Kampı'ndan seçilen ve aralarında kadınlarla çocukların da bulunduğu 34 “barış elçisi” Habur Sınır Kapısı'ndan Türkiye'ye giriş yapmış, on binlerce kişilik karşılama töreni ile, bugünküne yakın bir “barış” rüzgarı esmişti. Bundan sadece 2 ay sonra başlayan KCK operasyonları sonrasında ise bugün sayıları 10.000'i bulan Kürt cezaevine atıldı, o 34 “barış elçisi”nin tamamı bugün ya cezaevinde, ya da aranıyor, hatta o törenin sunucusu bile “örgüt üyeliği” cezası aldı. Biz, henüz o günler yaşanırken, aynı “temkinlilikle”, **AKP ve Türkiye sermayesinin amacının “açılım” değil, Kürt Hareketi'nin tasfiyesi olduğunu** söylemiştik.

Bugün yaşanan dönem için de aslında, ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin de ağırlıklı olarak işin içinde olduğu, benzeri bir senaryo gündemde. Kürt Hareketi'ni fiziken tasfiye edemeyeceğini bir kez daha idrak eden ulusal ve emperyal egemenler, bu kez başka yöntemlerle, Ortadoğu'daki müstakbel operasyonlarında (Önce Suriye, sonra İran) ayak bağı olmaması, hatta mümkünse destek olması için politik tasfiyeye dayalı başka bir “çözüm” peşindeler. Kürt Hareketi'nin bu senaryoya uyup uymayacağı, uyarsa ne kadar uyacağı elbette zaman içinde belli olacak. Ama Barzani'nin Irak Savaşı'ndaki rolü ve bugün burjuva medyasının manşetlerinde “Ortadoğu'nun yeni Paris'i” diye lanse edilen Hewler (Erbil) örneğinde sembolik ifadesini bulan Barzani Kürdistan'ın sermaye cenneti görüntüsü hepimize ders olarak orta yerde duruyor.

Bütün bu tartışmaları aşan önemde, **hatta çok daha ironik bir manzara var aslında bugün karşımızda.** Müzakere görüşmeleri yürütülürken ve son olarak Öcalan'ın (çok uzun tartışılmayı hak eden) Newroz mesajından sonra **burjuva devleti cephesinde yaşayanlar, aslında “yaşanmayanlar”.** Meselâ Erdoğan ve AKP kadrolarının sözleşmiş gibi, “barış ve çözüm” süre-

cine ilişkin her sözlerine, yorumlarına “terör” ve “terörle mücadele” kavramı ile başlamaları. Meselâ Erdoğan'ın, son olarak sadece dün (29 Mart) katıldığı televizyon programında ısrarla yaptığı “tek vatan, tek bayrak, tek millet.” vurgusu. Meselâ 9 Mart tarihli bütün gazetelerde yer alan habere göre Bitlis'te açılan 1.150 (evet binyüzelli) korucu kadrosu. Meselâ Kandil'in hâlâ çeşitli aralıklarla bombalanıyor olması. Meselâ sınırötesi “terörle mücadele” keşif uçuşlarının hemen her gün devam etmesi. Meselâ KCK tutuklarının birkaç istisna dışında hemen tamamının tutukluluğunun sürmesi. Meselâ Öcalan'ın çağrısı üzerine hemen ateşkes ilan eden ve adım adım sınır dışına çekileceklerini açıklayan PKK'nin son derece haklı bir biçimde çekilme süreci için hukuksal düzenleme talebinin ısrarla reddedilmesi, Erdoğan'ın dalga geçen “*Böyle bir kararı meclis almaz, hükümet olarak söz veriyoruz. Hiçbir saldırı vs olmayacak.*” yanıtı. Meselâ BDP'nin bu konu için mecliste komisyon kurulması önerisinin yok sayılması. Meselâ “kasıt yok, suçlu yok” diye biten Roboski Raporu'nun aynı mecliste kabulü. Meselâ bizim “tutsak müzakereci” olmaz sözüyle ifade etmeye çalıştığımız, PKK'nin, BDP'nin, Kürt halkının ezici bir çoğunluğunun sahiplendiği “Öcalan'a Özgürlük” talebine son olarak adalet bakanı Sadullah Ergin'in: “*Öcalan dosyası açılmamak üzere kapandı*” cevabı. (Bkz.29 Mart tarihli gazeteler) **Kürt halkı ve temsilcilerinin bütün iyi niyetine rağmen AKP ve devlet cephesinden hâlâ bir tek somut söz, öneri, proje yok!** Zaten JİTEM'in, koruculuk sisteminin lağvedilmesi, özel harekât kuvvetlerinin bölgeden çekilmesi, savaş suçlularının yargılanması, köye dönüş tazminatları talepleri çoktan unutuldu. Seçim barajının düşürülmesi, TMK'nın kaldırılması, TCK ve Siyasi Partiler Yasası'ndaki anti-demokratik hükümlerin temizlenmesi, KCK tutsaklarının salıverilmesi önerilerini ağızına alan yok! Burjuvazinin dilinde varsa yoksa, sadece artık magazin düzeyine inmiş bir “akıl insanlar komisyonu” tartışması! Üstelik bu “akıl insanlar”ın neyi, ne zaman yapacağı bile belli değilken. **Barış ve çözüm isteyen Kürt halkına ve temsilcilerine sürekli saldırı, sürekli küçümseme, sürekli alay, sürekli boş vaat.**

Bütün bu sürece ilişkin en güzel yorumu, 18 yıl ceza yemiş KCK hükümlüsü Perihan'ın kendisi kadar “siyasi” ablası, tanıdığım en “akıl insanlar”dan Şerin yaptı: “*Karşılıksız (platonik) aşk olur, hatta bu insanı bazen teselli bile edebilir; ama karşılıksız barış ve çözüm beklentisi bir halkı adım adım çürütür; yozlaştırır. Onlar bunu yapmak istiyor. Biz ne çürümeye, ne de yozlaşmaya razıyız. Ne kardeşim, ne de arkadaşları özgürlüklerini bunun için feda etti. Biz sadece özgürlüğe ve eşitliğe hazırız!*”

Hindistan

Tarihin en büyük genel grevi

Hindistan'da 100 milyonu aşkın işçi 20-21 Şubat günlerinde genel greve katıldı. Bu, tarihin bugüne kadar gördüğü en büyük genel grev. Bu grevle birlikte, işçi sınıfı hareketinin de kapitalizmle birlikte Asya'ya doğru bir kayma göstermekte olduğu açıkça ortaya çıktı. Bugün dünyada en büyük proletaryaya sahip iki ülke Asya'nın devleri Çin ve Hindistan.

Hindistan işçi hareketi 20-21 Şubat günlerinde iki gün boyunca, ülkede hayatı durdurdu. Banka ve sigorta, petrol, kara taşımacılığı, silah sanayii, posta ve telekomünikasyon hizmetleri, kamu hizmeti, liman, kömür ve diğer madencilik, enerji ve tarımsal plantasyon sektörlerinde son derecede yüksek bir katılım sağlandı. Gösterilere sendikasıız işçilerden de önemli katılım olduğu belirtiliyor. Hint işçi sınıfı, içinde yaşadığımız kapitalist toplumda hayatın doğrudan doğruya işçilere bağlı olduğunu, onlar çalışmadığında her şeyin duracağını, yani işçi sınıfının son derecede güçlü bir sınıf olduğunu bu genel grevle bir kez daha kanıtladı.

Genel grevin başarısının ardında, Hindistan'ın sözde ekonomik mucizesinin işçi sınıfının aşırı sömürsüne yaslanması, çalışmanın giderek daha fazla

esnekleştirilmesi ve taşeronlaştırılmasına karşı sınıfın tepkisi, özelleştirmenin işçilerin kazanılmış haklarını ellerinden alması ve Hindistan'da genel olarak yaygın yoksulluğa ve eşitsizliğe duyulan öfke yatıyor. Ülkede 60 milyon çocuğun kötü beslenmiş ve normal ağırlığın altında olduğu hesaplanıyor. Genel nüfusun ise yüzde 21'inin eksik beslenmeden muzdarip olduğu tahmin ediliyor. Bürokratik sendikal yapılar bile bu durumda protesto gerektiriyor.

Hindistan'ın sendikal hareketi çok parçalı. Üstelik, hareket siyasi partilere bağlı konfederasyonlara bölünmüş durumda. Hindistan'ın çeşitli komünist partilerine yakın konfederasyonlar olduğu gibi, çeşitli burjuva partilerine (Kongre Partisi, Hindu milliyetçisi BJP vb.) bağlı konfederasyonlar da var. Bu genel grev, 11 kon-

federasyon tarafından 2012 Eylül ayında toplanmış olan Ulusal İşçi Kongresi'nde alınan bir karar sonucunda yapıldı. Grevin bazı talepleri şöyle özetlenebilir:

- Fiyatların, özellikle de temel tüketim maddelerinin fiyatlarının artışının kontrol altına alınması;
- Asgari ücretin yükseltilmesi (10 bin rupi);
- Sosyal güvenliğin herkese sağlanması, parasız sağlık sistemi;
- Daimi karakter taşıyan işlerin taşeronlaştırılmasına son, taşeron işçileri ve kadın işçiler için eşit işe eşit ücret;
- İstihdam yaratılması, kamu yatırımlarının yeniden başlatılması;
- İş yasalarına uyulması, ILO'nun 87 ve 98 sayılı sözleşmelerinin derhal onaylanması, sendikalara 45 gün içinde yetki verilmesi zorunluluğu.

Tarihte genel grev rekortmenleri

İşçi sınıfının tarihinde en güçlü genel grevlerin tarihine bakıldığında, kendinden öncekileri silikleştiren Fransa 1968 genel grevinin dev bir yer tuttuğu görülüyor. 1968 Mayıs ve Haziran aylarında Fransa'da 11 milyon işçi genel greve gitmişti. Salt sayı olarak bakıldığında, bu rekor 1989'da Brezilya işçi sınıfı tarafından kırıldı. İki günlük bir genel grevin ilk gününe 22 milyon işçi katıldı, ikinci gününe ise 10 milyon. Şimdi, yaklaşık bir çeyrek yüzyıl sonra, Hindistan işçi sınıfı, yine iki günlük bir genel greve 100 milyondan fazla işçinin katılımıyla bu rekoru da kırmış durumda. Rekorun emperyalist bir ülkeden önce bir Latin Amerika ülkesine, ardından da bir Asya ülkesine geçmesi, uluslararası kapitalizmin ve dünya proletaryasının bağrında yaşamakta olan paralel toprak kayması süreçlerini ortaya koymak bakımından son derecede önemli.

Ne var ki, salt mutlak sayılarla yetin-

meyecek olursak, 1968 Fransa genel grevinin önemi hâlâ aşılmış değil. Sendika yönetimlerinin kararıyla iki gün boyunca düzenli bir eylem olarak yapılan Brezilya ve Hindistan grevlerine karşılık, Fransa genel grevi büyük ölçüde Stalinist Fransız Komünist Partisi'nin (PCF) yönetimindeki CGT'nin ve öteki sendikal hareketlerin bürokrasilerine rağmen büyük ölçüde kendiliğinden düzenlenmişti. Genel greve fabrika işgalleri eşlik ediyordu. Ve grev hareketin bütününde iki hafta, bazı sektör ya da fabrikalarda ise dört-beş

hafta sürmüştü. Grev dolayısıyla ülkenin cumhurbaşkanı de Gaulle Almanya'da bir NATO üssüne sığınmıştı! Yani burada bir öndevarımcı durumdan devrimci duruma geçiş ya da bir devrimci kriz bile söz konusuydu. Türkiye işçi sınıfı tarihinden bir benzetme ile anlatacak olursak, Fransa genel grevi 15-16 Haziran'ın on katı etki taşıyan bir bombaydı. Devrime dönüşmemesi esas olarak önderlik sorunu ile ilgiliydi. Brezilya ve Hindistan genel grevleri ise sadece sınıf mücadelelerinin bir yükselişine işaret eder.

Misisipi gibi uzun, Amazon kadar geniş..

“Hindistanlı parya ve proletarya”

Nâzım Hikmet

Bu yıl ölümünün 50. yıldönümü vesilesiyle andığımız büyük şair Nâzım Hikmet, bundan 80 yıl önce, o tarihte bir Britanya sömürgesi olan Hindistan'da komünistlerin mücadelesini anlatan bir şiir yazmıştı. “Benerci Kendini Niçin Öldürdü?” başlığını taşıyan bu çalışma, üç kısıma, bir dizi “bap”a ve “fasıl”a ayrılan, tiyatro, sinema ve roman tekniklerinden esintiler taşıyan, konulu bir şiirdir. Bu şiir, aynı yıllarda, İtalyan faşizminin işgal ettiği Habeşistan (bugünkü Etyopya) için yazılmış “Taranta babu'ya Mektuplar” gibi başka şiirlerle birlikte, Nâzım'ın nasıl bir enternasyonalist duyarlılık içinde yaşadığının resmini ortaya koyar. Hindistan proletaryasının tarihin en büyük grevini düzenlemesi şerefine biz de “Benerci”den, Nâzım'ın Hint proletaryasını hayali bir sinema perdesinde resmettiği kısa bir pasajı yayınlıyoruz. Nâzım bugün yazsaydı herhalde Hint proletaryasını nehirler yerine okyanuslara benzetirdi!

Başladı resmigeçit

Misisipi gibi uzun

Amazon kadar geniş.

*Maden ocaklarında çalışanlar
ata biner gibi kazmalarına binip
tünellerde koşuyorlardı dörttnala.
Keşmirli mensucat amelesi
hep bir ağızdan şarkılar okuyarak
kocaman bir bayrak dokuyarak
geçti.*

Nakliyatçılar

*şehirlere tekerlek takarak
tramvaylara çektiler.*

Elektrikçiler

*lastik eldivenlerine
sırma saçlarından
dolmuşlardı voltları.*

Elektrikçiler

*geçtiler,
elektrik kadar temiz
elektrik kadar çevik,
elektrik
elektrik...*

Geçiyor bizimkiler

Misisipi gibi uzun

Amazon kadar geniş...

İran'da cumhurbaşkanlığı seçimleri -1

Araz Bağban

Haziran ayında İran'da 7. cumhurbaşkanını seçmek için halk şimdiden sandık başına çağrılıyor. 2009 seçimlerine damgasını vuran hile iddiaları ve ardından şiddetle bastırılan kitlesel itirazlar, seçimlerin halk nezdinde meşruiyet kaybına yol açtı. Nükleer krizin yol açtığı ekonomik zorlukların ve ABD önderliğinde İran'a karşı yürütülen dış baskıların da en yoğun olduğu bu dönemde doğal olarak rejim, halkın seçime karşı ilgisizliğinin getireceği meşruiyet krizi gibi bir iç buhranla boğuşmak istemiyor. Bu nedenle tüm devlet organları daha coşkulu bir seçim süreci gerçekleştirmek için seferber edilmiş durumda. Başta lider Hameney olmak üzere bu endişeleri taşıyan geleneksel muhafazakâr cephe, bir önceki seçimlerde fitne unsuru olarak ilan ettikleri reformistlere bile seçime katılabilmek için yeşil ışık yakıyorlar. Bu şekilde, şu an çok heyecanlı geçmeyecek gibi görünen seçimlere halkın gözünde biraz daha meşruiyet kazandırabileceklerini düşünüyorlar. Reformistlerin halkı saadete kavuşturacağına inanan ve kendilerini orta sınıf mensubu olarak gören büyük bir kesimi seçim sandıklarının başına çekmek için, eski cumhurbaşkanı Hatemi seçeneğini bile değerlendiren muhafazakâr cenah, farklı düşüncelerin seçimlerde adaylık koyabileceğine açık olduklarını dile getirdi. Seçimlerin denetiminden sorumlu olan Anayasa Koruma Konseyi'nin (AKK'nin) sözcüsü açık ve özgür bir seçim talebinde bile bulundu. Bu çağrılara rağmen belli cenahlardan gelebilecek muhtemel adayların AKK onayını alıp alamayacakları ciddi bir tartışma konusu.

Aslında Hameney liderliğindeki hakim siyasi kanat önümüzdeki seçimlerle, 2009 seçimlerinden sonra hiç ummadığı bir yerden yani Ahmedinejad tarafından aldığı yaraları nasıl tımar edeceğini düşünüyor. Ahmedinejad ilk kez 2005 seçimlerinde ortaya çıktığında ve sürpriz şekilde cumhurbaşkanı seçildiğinde lider Hameney'in emir kulu olarak görünüyordu. Hameney 2009 seçimlerinde açıklanan sonuçlara itiraz eden ve Tahran sokaklarını adeta işgal eden halka karşı seçimin sağlıklı gerçekleştiğini söyledi ve Ahmedinejad'ı seçilmiş cumhurbaşkanı olarak kutladı. Hameney'in bu aceleci davranışı herkesi Ahmedinejad'ın liderin bir kuklası olduğuna ve ne pahasına olursa olsun onu kaybetmek istemediğine inandırdı. Gelin görün ki Ahmedinejad, ikinci cumhurbaşkanlığı döneminde İran İslam Cumhuriyeti tarihinin lide-

re karşı en asi cumhurbaşkanına dönüştü. Öyle ki lidere yakın geleneksel muhafazakâr cenah, "sapkın akım" olarak andığı Ahmedinejad'ı ve tayfasını Humeyni ile anlaşmazlık yaşayan ve ülkeden kaçmak zorunda kalan ilk cumhurbaşkanı Beni Sadr ile karşılaştırıyor oldu ve Ahmedinejad'ı ondan daha tehlikeli ilan etti. Hatta daha da ileri gidip 2009 seçimlerinde, fitnenin seçimlerden sonra ortaya çıktığını ama şimdi Ahmedinejad'ın tavırlarına bakarak bunun seçimlerden önce kendini gösterdiğini dile getirir oldu. Bu perspektifle seçimlere ilerleyen muhafazakârlar için gelecek çok da umut vaat etmiyor. Kendi cephelerinde güçlü aday yokken reformistlerin onlara vereceği güvenilir bir isim de ortada gözüküyor.

Reformistlerin Musevi ve Kerrubi gibi en önde gelen isimleri ev hapsinde ve AKK'den onay alamayacak durumda, böylelikle bu kampta tek güçlü adayın Hatemi olduğu görünüyor. Reformistler imza toplayıp Hatemi'den adaylık talebinde bulunurken bazı reformistlerin kendilerini aday göstermesi, Hatemi'nin bu konuda çok istekli olmadığını gösteriyor. Ama daha önce 2009 seçimlerinde de Musevi reformistler arasında uzun mektuplaşma ve görüşmelerin ardından adaylığını ilan etmişti. Geleneksel muhafazakârlar da güçlü bir aday eksikliğini en az reformistler kadar hissediyor hiçbir muhtemel adayın halk içinde geniş kabul görmesini beklemiyorlar. "İlkeçilerin Birlik Cephesi" adı altında toplanan bu muhafazakârlar, Ahmedinejad'ın Dışişleri Bakanlığı'na yapmış Manučehr Mutaki ve 16 yıl (Hameney ve Rafsancani hükümetlerinde) Dışişleri Bakanlığını yapmış, halk nezdinde daha fazla saygı bulabilecek Ali Velayeti gibi isimleri öne sürüyorlar. Ama Ahmedinejad etrafında toplanan muhafazakârlar biraz daha umutlu görünüyor. Bu cenahın en güçlü ve muhtemel adayı cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın danışmanlığını yapan Rahim Meşayi'dir. Meşayi şimdilik adaylık konusunda sessiz kalırken son dönemlerde Ahmedinejad'ın kendisi için şimdiden başlattığı seçim kampanyasının ilginç bir sloganı var. Bu slogan sanki Arap ülkelerinde ortaya çıkan devrim ve değişimlerden esinlenerek seçilmiş bir slogandır. Son zamanlarda Ahmedinejad, Meşayi'yi bahar insanı olarak nitelendirerek "yaşasın bahar" sloganını alanlarda seslendiriyor.

Ahmedinejad ve tayfası, devrimden sonra muhafazakâr iktidarın alt kademelerinde yer bulan bir kuşağın yükselişiydi. İran'da siyasi iktidar, İs-

lam Cumhuriyeti rejiminin sol ve sağ cenahları olarak anılan ve sonraları, kendilerini reformistler ve ilkeçiler olarak nitelendiren muhafazakârlar arasında paylaşıldı. Sonraki dönemlerde Humeyni, reformist ve o dönemdeki sol cenahı kollarken Hameney sağa daha yakındı. Ahmedinejad ve yandaşları da bu ilkeçiler cenahının en genç kuşağını temsil ediyordu ama bu cenaha hakim olan geleneksel muhafazakarlığa uzak duruyorlardı. İran-İrak savaşının sonrasında valilik gibi daha mütevazı mevkilere sahip olan, ülkenin genel politikalarında çok etkin olmayan bu nesil, siyasi iktidar peşinde koşarken popülist sloganlarla kendine bir kitle oluşturmayı başardı. Yolsuzluklarla mücadele edeceğini ve petrol gelirlerini adilce dağıtacağını vaat eden Ahmedinejad, Rafsancani zamanında başlayan ve devletçi ekonomide uzaklaşan politikaları değiştireceğini iddia etti ve böylece halkın bir kısmının nezdinde "halkçı" bir imaj kazandı. Bununla birlikte, İran'daki neoliberal politikaların en acımasız yürütücüsü oldu. Ahmedinejad lidere en yakın konumda olan geleneksel muhafazakârları hükümetten temizlemeye başlayınca ortalık karıştı. Buna karşı mecliste çoğunluğu elinde bulunduran ve hükümete muhalif kesilen eski müttefikleri de Ahmedinejad'ın bakanlarını güvenoyu imtihanları ile sürekli rahatsız ettiler. Karşılıklı suçlamalar olağan hale geldi. Sürece yargı da dahil olup Ahmedinejad yandaşlarına karşı yolsuzluk davaları açılınca ortam daha da gerildi. Hükümetin ilkeci muhalifleri, Ahmedinejad'ın lidere karşı beklenmedik davranışlarının arkasında Meşayi'nin olduğunu düşünüyor onu baş sapkın olarak ilan ediyorlar. Ahmedinejad ise Meşayi'yi koruyor ve AKK'den onay çıkmazsa istifa gibi yollara da başvuracağını ima ediyor. Geniş bir toplumsal temele sahip olmadığının bilincinde olan Ahmedinejad, saldırılarının genelde yolsuzluk iddialarıyla gerçekleştiriyor ve seçime doğru, yargı ve yasama kuvvetlerinin başkanlığını yapan Laricanilerin küçük kardeşleri hakkında mecliste yayımladığı video gibi kozlarını kullanabileceğini de gösteriyor. Aslında, zamanında Ahmedinejad'ı bir kukla olarak görenler şu anda onu bir asi olarak niteliyorlar. Halbuki Ahmedinejad ve tayfası, seçimlerde geniş oy toplamanın yolunu lidere karşı direnmekte görüyor ve daha önceki cumhurbaşkanlarının yapmadığı veya yapmadıkları bir oyuna girmek istiyorlar. Biliyorlar ki 2009 seçimlerinin ardından yaşanan kanlı olaylar, onlara herhangi bir meşruiyet bırakmamış durumda.

Mustafa Kemal Coşkun

Kürt sorunu ve özgürleşme

Genellikle iktisadi bir terim olarak kullanılan, fakat Adorno'nun daha çok siyasal alan için kullandığı bir söz vardır: "Kötü para iyi parayı kovar". Özcesi, reformlarla bir yere varamazsınız. Yani, aşama aşama daha iyi olana gideceğimizi beklerken o aşamalardan bir tanesi hâkim oluverir ve bu durum daha iyi olana ulaştırmak bir yana, yerimizde saymamıza bile neden olabilir. Basitçe bu söz, yetmez ama evet saçmalığının bizi bir yere götürmeyeceğini gösterir.

Bugün, Kürt sorunu çerçevesinde temel mesele en genel anlamda Kürtlerin özgürleşmesi ise, Marx'ın *Yahudi Sorunu*'nda vurguladığı gibi, meseleyi sadece kimin özgürleşeceği ve kimin özgürleşeceği şeklinde koymak, inceleme için kesinlikle yeterli değildir. Yani sorunun üçüncü bir konuluşu gereklidir ki, bu noktada önemli olan, sözkonusu olan özgürleşmenin ne tür bir özgürleşme olduğudur. İstenen özgürleşmenin özünde hangi koşullar gizlidir? Nitekim genç Hegelcilerden Bauer, gelişmiş/olgunlaşmış çağdaş devletin, yurttaşlarının da özgürleşmeleri/olgunlaşmaları gerektiğini vurgulayarak, örneğin, dine bağlılıktan kurtulup laikleşmemiş kişilerin çağdaş devletin üyeleri olamayacakları, gerçek anlamda yurttaş olamayacakları tezini geliştirir. Bu, dinin varlığını bizzat devletin özünde aramadığı, tersine, sanki bunlar birbirine dışsal, birbiriyle çatışan birer varlık gibi ele aldığı için bütünüyle liberal bir bakış açısına denk düşer.

Oysa çağdaş devlet, Marx'ın da vurguladığı gibi, şu ya da bu dine, şu ya da bu milliyete bağlı değildir, ya da her türlü tikel belirleme mesafe alabilir. Ancak bu devlet, kendisi için gerekli gördüğü bu nitelikleri, yani kendisinin evrensel bir gerçeklik olması sağlayan nitelikleri üyelerinin de paylaşmasını asla istemez: Çağdaş burjuva devlet her türlü dine, kültüre, değere vb. mesafelidir, ancak üyelerinin bir dine, kültüre, değere vb. sahip olmalarını itirazsız kabul ettiği gibi, yurttaşların bu tikel seçim haklarını garanti altına alır. Bu, çağdaş burjuva devletin özünde, yurttaşlarını evrenselleşirmek şöyle dursun, onların herhangi bir din, kültür, değer, etnik köken vb. türden tikel niteliklere mensup varlıklar biçiminde yaşamlarını sürdürme haklarını koruyup uygulamakla yükümlü olmasının yattığını gösterir. Dolayısıyla buradaki özgürlük, ve aslında liberallerin anladığı anlamda özgürlük, her ne kadar sanki devletin müdahale etmesini istemez görünen bir söylemleri varsa da, devletten dolaymlanarak sürdürülen bir yurttaşlık yaşamı olduğu için ve ölçüde, bir hayal ya da tasarım olmaktan öteye geçemeyecektir.

Ancak söz konusu olan bizim gibi ülkeler olduğunda, bu devletin ve onun burjuvazisinin, en basit liberal talepleri bile yerine getirmekte zorlandığını hatırlamakta fayda vardır. Bu nedenle daha somut düzeyde, bugün Kürt sorunu meselesinde, yukarıda söylediklerimizin elbette ki barış ve siyasi çözüm olması anlamına gelmediğini belirttikten sonra, ancak nasıl ve neye karşılık bir barış ve siyasi çözüm soruları üzerinde düşünme gerekliliğini ortaya çıkardığını vurgulayalım. Bu soruların yanıtı, Türkiye Cumhuriyeti Devletinin ve burjuvazisinin liberal çözümlerinin, Kürt sorununu, Kürtleri daha fazla özgürleştirerek bu sorunu 'çözmek' yerine, sorunu "halletmek" çerçevesinde şekillendiğini/şekilleneceğini gösterecektir. Zira, burjuvazinin ve devletin çoğu sorun karşısındaki tutumları göz önüne alındığında, bizlere barış olarak sunulan şeyin, aslında aynı zamanda yeni bir savaşın başlangıcı da olabileceğini defalarca göstermiştir.

Bu durumda, Kürt sorununu çözüyorum diyerek hem Kürt hem de Türk işçi ve emekçilerinin çıkarlarının tam karşısında olabilecek bir anayasaya onay vermek, tam da kötü paranın iyi parayı kovduğunu gösterir. Kürt kardeşlerimiz, eğer gerçekten özgürleşmek istiyorlarsa, Türkiye'nin farklı "bölgeleri"ni kazanmak amacıyla yapılacak bir Karadeniz gezisiyle değil, ancak işçi sınıfını ve emekçileri kazanarak bunu gerçekleştirebilirler. HDK içindeki Kürtlerin ve sosyalistlerin bunun üzerine tekrar düşünmeye başlamasının tam da yeri ve zamanıdır.

İşçiler siyasete!

Haydi

1 Mayıs'a!

1 Mayıs'ta tüm dünya işçileri uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü kutlayacak. Bu kutlamalar aynı zamanda işçi sınıfının taleplerinin ve mücadelesinin sergilendiği alanlar olacak.

Dünya ekonomik krizi bir salgın hastalık gibi yayılıyor. En zayıf halkalar bir bir yatağa düşüyor. Önce Yunanistan, İzlanda, Portekiz, İrlanda, ardından Romanya, Bulgaristan ve Kıbrıs uçuruma yuvarlandı. İtalya, İspanya ve Fransa ise uçurumun eşiğinde. Büyüklerden birinin çöküşü vaktiyle kurtuluş umudu olarak sunulan, liberallerin kiblesi haline gelen Avrupa Birliği'ni dağılma noktasına getirebilir.

Kriz, Türkiye'yi kuşatıyor. Dev dış açığı ile dışarıya bağımlı banka sistemiyle, şişirilmiş inşaat sektörüyle Türkiye ekonomisi hiç de kriz hastalığına karşı korunaklı değil. Bu yüzden sermaye kriz öncesi hazırlıklarını yapıyor. Bu hazırlıkların başında işçinin haklarından kalan ne varsa tırpanlamak geliyor. Barajları aşağı çekip sendikaları sel

altında bıraktılar. Örgütsüzleşen işçiye her gün daha fazla taşeronlaştırma ve esnek çalışmayı dayatıyorlar. Şimdilik rafa kaldırdık deseler de son darbeyi kadem tazminatını kaldırarak vuracaklar. Ama onun için başkanlık sistemiyle, ekonomik anayasanın geçmesini bekliyorlar. İşçi sınıfı sermaye kendi kriz hazırlığını yaparken rehavete kapılamaz kendi hazırlığını yapmalı örgütlerini tahkim etmeli saflarını sıklaştırmalıdır.

Evrensel bir kuraldır. Kriz geldiğinde sermaye saldırganlaşır. Bu yüzden tarihte hep krizlere savaşlar eşlik etmiştir. Bugün de Ortadoğu'da savaş rüzgârları esmektedir. ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi, Türkiye'de AKP iktidarıyla birlikte el ele Suriye'deki iç savaşı körüklüyor, İran'a karşı yeni bir savaş hazırlıyorlar. Türkiye de bölgede Sünni-Şii kamplaşması yaratarak bu saldırganlığa çanak tutuyor. İşçi sınıfı mezhep savaşlarına karşı sınıf savaşını yükseltmelidir!

Bir de güya barış süreci var. Bu sürecin

doğru adlandırılması "petrol açılımı"dır. Türk tekelci sermayesi krizle baş edebilmek için Kerkük petrolünü istiyor. Bunun için de Kürt sorunundan kurtulmayı amaçlıyor. Evet amaçları ne barıştır ne de Kürt sorununun çözümüdür. Sermayenin programı Kürt sorunundan kurtularak bölgeyi yeniden sömürgeleştirmektir. Bu amaç doğrultusunda altılan adımlar Türkiye'yi bölge halklarıyla karşı karşıya getirmektedir. 30 yıllık savaşın acıları bitecek derken AKP ve sermaye halkları emperyalizm ve Siyonizmle birlikte daha büyük acılara ve kanlı maceralara sürüklemekten çekinmemektedir. İşçi sınıfı bu kanlı planlara karşı çıkmalıdır.

AKP ve sermaye barışa fesat karıştırılmaktadır. İşçi ve emekçinin barış özlemini rehin olarak başkanlık sistemini, işçi düşmanı bir ekonomik anayasayı dayatmaktadır. İşçi sınıfı böyle bir zehirli paketi kabul edemez. Barış ve siyasi çözüm için işçi sınıfı kendi bağımsız inisiyatifini oluşturmalıdır. Kürt halkına sermayenin kanlı eli

yerine kendi temiz ve içten kardeşlik elini uzatmalıdır.

Batıcı laik ve İslamcı kanatlarıyla sermayenin, AKP'nin, emperyalizmin ve Siyonizmin etrafında oturduğu masada ne barış ne çözüm ne hak ne hukuk tartışılmaktadır. Masaya yatırılan planlarda kâr, yağma, talan ve savaş vardır. İşçi sınıfı masaya yumruğunu vurmalıdır.

AKP, CHP, MHP hepsi patronların düzenin partisidir. Kurtuluş işçi sınıfının bu partilerden bağımsızlaşarak kendi çıkarının peşinden gitmesindedir. Bunun için işçiler siyasete atılmalıdır. Tribünlerden sahaya inmeli oynanan oyunu bozmalıdır. Asırlık oyunu bozan diktatörleri alaşağı eden Tunus ve Mısır emekçi halkı yolu gösteriyor. Sermayenin siyasetine oy deposu, emperyalizmin savaşına asker olmak kader değildir.

İşçi siyasete girdiğinde krizin faturasını patrona ödetecek, Kürtlerle ve bölge halklarıyla gerçek barışı getirecek, emperyalizmi kovacak bir mücadeleyi yükseltecektir.

İşçi sınıfının siyasete, siyasetin işçi sınıfına ihtiyacı var!

İşçiler siyasete, partiye, devrime!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın dünya devrimi! Yaşasın Sosyalizm!